

Ένας Λιβορνέζος working class συγγραφέας στα Γιάννενα | Το Περιοδικό Βαβυλωνία στο ίδιο τραπέζι με τον Αλμπέρτο Προυνέτι για τον Αμίαντο και τα 108 μέτρα

του Βασίλη Καραπάνου

Σήμερα εν έτει 2021, στην πραγματικότητα όμως εδώ και αρκετές δεκαετίες, μιλάμε για μετανεωτερικότητα, για τη ρευστοποίηση των υποκειμένων αλλά και της αντίληψης περί των πραγμάτων. Μιλάμε για προσωποποίηση και εξατομίκευση, στα όρια της πλήρους αποδόμησης του κοινωνικού, μιλάμε για διάψευση των μεγάλων αφηγήσεων και βεβαιιοτήτων, μιλάμε ίσως και για μια σχετικοποίηση των όρων ύπαρξης και των όρων συγκρότησης των κοινωνιών μας. Σε αδρές γραμμές και χωρίς φυσικά να μπορεί να εξαντληθεί το ζήτημα εντός του παρόντος σημειώματος, αυτή είναι η μεταμοντέρνα αφήγηση που διαπερνά κάθετα τον δυτικό κόσμο, τουλάχιστον, που φιλοδοξεί να αποκαθηλώσει κάθε συλλογική αντίληψη –έξω από αυτήν– για την κοινωνική συγκρότηση, την πάλη μεταξύ καταπιεστών και καταπιεζόμενων κι ένα κάπως αυστηρό πλαίσιο που απαιτεί από τον άνθρωπο ευθύνη, προσπάθεια, συνεισφορά. Άτομα εναντίον Κοινωνίας είναι το μότο• ένα άνευρο, άοσμο και αδιάφορο σύμπλεγμα οντοτήτων με διευρυμένες καταναλωτικές συνήθειες, που εργάζεται ελαστικά, ζει ελαστικά, αγχώνεται πολύ και παθιάζεται λίγο.

Και όλα τα παραπάνω είναι μια εικόνα που δεν περιγράφει ο Αλμπέρτο Προυνέτι στα βιβλία του, ή για την ακρίβεια είναι μία εικόνα που διαπερνά ως αρνητική αντανάκλαση τις ιστορίες του• ιστορίες ανθρώπων που παθιάζονται, ζουν, συνεισφέρουν και

κυρίως αντικατοπτρίζουν τις πτυχές μίας ζωής που διαπνέεται από το αίσθημα του συνανήκειν.

Ένας πολύ κεντρικός άξονας των βιβλίων του συγγραφέα είναι η έννοια Κεφάλαιο, είτε αφορά τις παραγωγικές σχέσεις είτε την παλιά βιομηχανική εργατική τάξη είτε τον σύγχρονο πρεκάριο, επισφαλώς και ανασφαλώς εργαζόμενο· το Κεφάλαιο ως σχέση που διαπερνά συνολικά τη ζωή και με το οποίο καθημερινά βρίσκονται αντιμέτωποι οι ήρωες της εργατικής τάξης, ο καθημερινός απλός κόσμος που δέχεται και την περισσότερη βία των ακραίων ανισοτήτων.

Ο συγγραφέας περιγράφει διεξοδικά αυτή τη συνθήκη, ένα τόλμημα δύσκολο καθότι δένει την αφήγηση των πρωταγωνιστών του με τη σχέση Κεφάλαιο, με ιστορικές αναφορές που ξεκινούν από τη ραγδαία οικονομική μεγέθυνση των πρώτων μεταπολεμικών χρόνων και φτάνουν μέχρι την αποβιομηχάνιση της Ευρώπης και τη μετατροπή –ειδικά των χωρών του Νότου– σε μονοποικιλιακές ζώνες παραγωγής υπηρεσιών (κυρίως τουριστικού ενδιαφέροντος).

Τα βιβλία του ισορροπούν εξαιρετικά αφενός ανάμεσα στο χιούμορ και το ευτράπελο της ζωής των απλών ανθρώπων κι αφετέρου στη μοναξιά και τον θάνατο που προκαλεί ο Καπιταλισμός. Ο συγγραφέας, όμως, δεν είναι ένας κυνικός αφηγητής της έρημης και κενής περιεχομένου ζωής. Δεν λέει έτσι απλά «η ζωή είναι σκατά», δεν περιγράφει την αρνητική διάσταση αυτής της πραγματικότητας που ζει με ωμό ρεαλισμό, κάνοντάς την να φαντάζει ως τη μόνη θετική που μπορεί να υπάρξει τελικά. Αντίθετα, δίνει διέξοδο στη συλλογική οργάνωση, τον ενδιαφέρει η ταξική αλληλεγγύη, η συγκρότηση των λαϊκών ανθρώπων, τα ήθη, τα έθιμα, η παράδοσή τους. Αποζητά την ανατροπή των σημερινών συνθηκών, βρίσκει στα ιδεώδη των ανθρώπων που ακόμα αντιστέκονται την –άλλοτε συνειδητή κι άλλοτε όχι– ύπαρξη το πρόπλασμα μίας άλλης κοινωνίας δικαιοσύνης, ισότητας και αλληλεγγύης.

Στα 108 μέτρα, βιβλίο που εκδόθηκε το Δεκέμβρη του 2020 από τις εκδόσεις *Απρόβλεπτες*, «το οπισθόφυλλο μας το ξεκαθαρίζει.

Δεν έχουμε να κάνουμε με ακόμα μία brain drain ιστορία, αλλά με την ιστορία ενός τσούρμου σύγχρονων επισφαλώς εργαζόμενων, συχνά ανασφάλιστων και φυσικά υποαμειβόμενων, από όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη, με πτυχία ή χωρίς, που βρέθηκαν στην σύγχρονη Αγγλία να δουλεύουν σε μικροσκοπικές κουζίνες, σε καμπινέδες σε mall, σε ψευδοϊταλικά εστιατόρια.

Και δεν είναι brain drain η ιστορία, διότι ο συγγραφέας δεν «κλαίει» γοερά γιατί το εξωτερικό μας παίρνει τα καλύτερα μυαλά, τους επιστήμονές μας, τους μελλοντικούς ηγέτες μας. Δεν τρέφει αυταπάτες, ούτε ζητάει ελεημοσύνη. Ο ίδιος, μιλώντας στο πρώτο πρόσωπο, διηγείται την ιστορία του. Γιος εργατικής οικογένειας του Πιομπίνο, μίας πόλης στην επαρχία του Λιβόρνο στην Τοσκάνη της Ιταλίας, που φημιζόταν για τη χαλυβουργία της και τους μεταλλεργάτες της, αποφασίζει να δοκιμάσει την τύχη του στην Αγγλία, αφού σπούδασε στην Ιταλία, διαταράσσοντας έτσι την σχεδόν νομοτελειακή κατάληξη όλων των εργατόπαιδων της περιοχής του που γίνονται εργάτες.

Οπλισμένος με μόλιχη εργατική περηφάνια, αξιοπρέπεια και τον δεκάλογο της εργατικής αλληλεγγύης «Δεν γλείφουμε το αφεντικό, δεν ρουφιανεύουμε, όταν σε χαιρετάει κυριλές πήγαινε τοίχο-τοίχο κλπ», πάει στην γηραιά αλβιώνα, την περήφανη γη των βασιλιάδων, των αριστοκρατών και της Μάργκαρετ θάτσερ, της σιδηράς κυρίας, για να συναντήσει την αδιαφορία, τις πόρτες κλειστές, τον ρατσισμό και μία κοινωνία υπό εξαφάνιση, η οποία έχει υποστεί δεκαετίες νεοφιλελεύθερου πειραματισμού και κατάρρευσης του κοινωνικού ιστού. Συναντάει, όμως κι ένα απίθανο τσούρμο παλαβών σύγχρονων working class heroes, με τους οποίους θα δουλέψει σε διάφορες απίθανες δουλειές, αυτές που κάνουν όσοι συμπληρώνουν εισόδημα, όσοι είναι μετανάστες και δεν έχουν επιλογές ή όσοι απλά απαρτίζουν την λεγόμενη underclass, η οποία πηγαίνει από επίδομα σε επίδομα και από κωλοδουλειά σε κωλοδουλειά.

Την αλληλεγγύη και την ανθρωπιά την συναντάει σε αυτό το τσούρμο, το οποίο δεν ρουφιανεύει, αλλά σπάει πλάκα με την σκατένια συμπεριφορά των αφεντικών, δεν μπορεί όμως και να

οργανωθεί, να αντισταθεί στις αυθαιρεσίες τους. Απλά μαζεύει τα μπογαλάκια του και πάει παρακάτω.

Ο συγγραφέας, δένει με μαεστρία, γρήγορο ρυθμό και φοβερό χιούμορ αυτήν την ιστορία. Διαπερνά την σύγχρονη οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα της Ευρώπης με απaráμιλλη δεξιοτεχνία, θίγοντας θέματα δύσκολα και απαιτητικά, όπως η αποβιομηχανοποίηση, ο νεοφιλελευθερισμός, η ανεργία, η επισφάλεια, η έλλειψη σοβαρής και δίκαιης παραγωγικής συγκρότησης. Όμως, τα καταφέρνει γιατί μιλάει με τη σιγουριά αυτού που τα έχει βιώσει όλα στο πετσί του, με την τρυφερότητα που αναλογεί στους ανθρώπους της τάξης του, αλλά και με την αυστηρότητα που αναλογεί στην ανάλυση της υπερκινητικότητάς τους στο ξύλο, το αλκοόλ και την μικροπαραβατικότητα.

108 μέτρα είναι οι σιδηροτροχιές, οι ράγες των σιδηροδρόμων που έφτιαχναν οι βιομηχανίες της ιδιαίτερης πατρίδας του. 3 μέτρα μεγαλύτερες από το μήκος του Ολντ Τράφορντ, λέει. Συμβολίζουν την εργατική περηφάνια και το μεράκι της δουλειάς, την γενιά του πατέρα του και των προγόνων του που έφαγαν τα λυσσακά τους για μια καλύτερη και αξιοπρεπή ζωή μέσα στις γιγάντιες – και επιβλαβείς – βιομηχανίες, φτιάχνοντας μεταξύ άλλων τις ράγες, πάνω στις οποίες μια μέρα θα ταξίδευαν τα παιδιά τους. Συμβολίζουν τη φυγή ή και την επιστροφή, αφού τις κοιτάς από όποια μεριά θέλεις, των ανθρώπων εκείνων όπως αυτός, που αναζήτησαν μία καλύτερη μοίρα, που ονειρεύτηκαν μία ζωή άξια να βιωθεί και σκόνταψαν πάνω στο μακάβριο, δύσοσμο και άπληστο τέρας του Κεφαλαίου ή όπως θα έλεγε και ο Τζιμάκος «...στις ράγες και στις φλέβες μου το στρίγκλισμα των φρένων».

Το βιβλίο πρέπει να διαβαστεί οπωσδήποτε. Μπόνους το πολύ κουλ εξώφυλλο, το μείγμα ιταλικού και βρετανικού χιούμορ του συγγραφέα, οι πολύ ενδιαφέρουσες περιγραφές της δικής του Ιταλίας, οι άπειρες αναφορές στο ποδόσφαιρο, το παλιό το ορθόδοξο το ερασιτεχνικό, οι επίσης άπειρες αναφορές σε λογοτεχνία και μουσική, στοιχεία που κάνουν τα «108 μέτρα», μία απόλαυση χωρίς τελειωμό...»

Ο «Αμίαντος», το πρώτο χρονολογικά βιβλίο του συγγραφέα, που εκδόθηκε το Σεπτέμβρη του 2021 από τις εκδόσεις *Ακυβέρνητες Πολιτείες*, θίγει παρόμοια θέματα. Πολλά στοιχεία των παραπάνω (στα 108 μέτρα) περιγραφών μοιάζουν. Όμως, ο *Αμίαντος* περισσότερο από τα 108 μέτρα επιδίδεται και σε μία συστηματική και βίαιη αφύπνιση όσων τον διαβάζουν. Ο *Αμίαντος* δεν είναι μυθιστόρημα με τη στενή έννοια. Είναι βιογραφία, χρονογράφημα, ίσως και ευσύνοπτη ιστορία των εργατών και εργατριών της περιοχής της Ιταλίας από την οποία κατάγεται ο Προυνέτι.

Είναι, επίσης, η τρυφερή ιστορία ενός γιου που παρατηρεί και ανασυνθέτει τον πατέρα του, τις *from father to son* στιγμές τους. Είναι μία ιστορία γραμμένη άλλοτε με τα μάτια ενός παιδιού, που θαυμάζει τον μπαμπά του και οι ήρωές του είναι εργάτες, και άλλοτε ενός ανθρώπου που με την κριτική σκέψη και τη διαύγεια μίας μεγαλύτερης ηλικίας ανασυνθέτει και ανατέμνει την εργατική ζωή στα μέρη του και όλα εκείνα τα στοιχεία που διαμόρφωσαν και το δικό του χαρακτήρα. Αυτή η εναλλαγή των αναμνήσεων και των σκέψεων είναι ένα πολύ δύσκολο μείγμα, το οποίο επιτυγχάνει ο συγγραφέας υπέροχα.

Ο *Αμίαντος* είναι και ένα παρατηρητήριο εργοδοτικών αυθαιρεσιών και καπιταλιστικών εγκλημάτων. Τα τεκμήρια που καταγράφονται αφορούν ονόματα ισχυρών παικτών της ιταλικής βιομηχανίας. Αν θέλετε να μάθετε τον δολοφόνο, μην ψάχνετε ανάμεσα στους προσκεκλημένους της δεξίωσης• ο δολοφόνος των εργατών βρίσκεται στατικός, αιώνιος και απειλητικός στο κοντινότερο εργοτάξιο ξερνώντας ουσίες που διαλύονται αργά, βασανιστικά και κάπως ανεπαίσθητα μέσα στα εργατικά σώματα.

Το βιβλίο περιγράφει με συναισθηματική ένταση τη ζωή του συγγραφέα, πάντοτε σε σχέση με αυτήν του πατέρα του και των άλλων εργατών που έζησαν την ίδια περίοδο. Δεν είναι, όμως, ρομάντζο, δεν λέει «*κάθε πέρσι και καλύτερα*». Για τον απλούστατο λόγο ότι ο συγγραφέας δεν χάνει ποτέ τον στόχο του. Το Κεφάλαιο και ο Καπιταλισμός σκοτώνουν, διαλύουν και τσακίζουν τα κόκαλα των υποτελών και ρυπαίνουν πόλεις και υδροφόρο ορίζοντα, θυμίζοντας τον *εφιάλτη της Περσεφόνης* του

Μάνου Χατζιδάκι. Κανένας ρομαντισμός ή νοσταλγία, λοιπόν. Αντίθετα, συναισθηματισμός και τρυφερότητα, σεβασμός και χρονική ανασύνθεση των πεπραγμένων των δικών του ανθρώπων, αυτών που τον έκαναν αυτό που είναι σήμερα.

Το βιβλίο αυτό, όπως και τα 108 μέτρα βέβαια, είναι ένα βιβλίο που εκ πρώτης όψεως φαίνεται προσωπικό• αφήγηση για ένα υποκείμενο και τη ζωή του. Κι όμως, ο συγγραφέας αφηγείται την ιστορία της εργατικής ιστορίας της περιοχής του. Μιλάει με πλήρη συνείδηση πως ό,τι γράφει δεν αφορά μόνο τον ίδιο και την οικογένειά του, αλλά ένα ολόκληρο εργατικό σύμπαν. Για τη μετάλλαξη μίας τάξης και τα βάσανά της μέσα στο πέρασμα των δεκαετιών και των αιώνων• για τη λαϊκή της κουλτούρα και τους συλλογικούς της μύθους.

Η πραγματικότητα των ιστοριών του Προυνέτι και των ανθρώπων του έρχεται σε πλήρη ρήξη με τη σύγχρονη κοινωνία του μη νοήματος και της έλλειψης ουσίας. Απαιτεί αποκατάσταση, κριτική σκέψη, αναγνώριση της ιστορίας των οικονομικών και κοινωνικών συνθηκών που τη διέτρεξαν, αλλά και το ξεπέρασμά της, την ανατροπή της. Δεν αυτοπαγιδεύεται και δεν μεμψιμοιρεί. Ψάχνει, αφουγκράζεται με οργή, πάθος και σφιγμένα δόντια τους τρόπους και τους όρους για να πάρουμε *Εμείς* σήμερα-αύριο τη ζωή στα χέρια μας, για τους νεκρούς μας, για όσους και όσες βασανίστηκαν στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Για ένα *Εμείς* συλλογικό απέναντι σε ένα *Εγώ* κενό, κούφιο και σε πλήρη αποσύνθεση.

**Γίνεται η Μουσική κι ο
Στίχος, Όσο και ο Μίκης της,**

καθεστωτική; Γίνεται!

του Μπάμπη Βλάχου *

Αναθέτοντας ο Μίκης την ταφή του στους δυο πιο κραταιούς στον χρόνο (και τη λειτουργική ψευδαπάτη) θεσμούς της χώρας, το ΚΚΕ και την Εκκλησία, ήξερε... Ζήτησε για κατευόδιο μηχανές που να διαπερνούν η μία την άλλη ώστε να μας κάνουνε περίπου το ίδιο – ας “αντιμάχονται”... [Δεν θα υπήρχε μαζική προσχώρηση κάποτε του νεοέλληνα στον κομμουνισμό χωρίς τη ριζωμένη Ορθοδοξία, κι αλλού έγινε αυτό – δεν θα υπήρχε στο ξεκίνημά της Ορθοδοξία χωρίς τον κολλεκτιβισμό των πρωτοχριστιανών]... Ίσως γιατί ανήκε σε μια άλλη εποχή – άλλης κοινότητας■ όχι της διαδικτυακής. Που ίσως αυτή να νοσταλγούν οι θαυμαστές του, τιμώντας - δικαίως αναμφίβολα- τον ίδιο.

Πράγματι, ενόσω στη Μεταπολίτευση, ο όντως σπουδαίος αυτός νεκρός -εξεγερμένος μέχρι τα '70 παρότι περήφανος κοινοβουλευτικός-, σε κάθε μεγάλη ταραχώδη ευκαιρία αντέτασσε ανέλπιστα/συχνά το καθεστωτικό του κύρος, ακόμη και ως φίλος και συμπορευτής των πιο αχρείων πρωθυπουργών και κομμάτων της χώρας (ακόμη και ως αιρετικός αλλά του καθεστώτος), τα σάουντράκ του πρωταγωνιστούσαν: Στις αλητείες του Πασόκ και στην κατασταλτική/επαγγελματική ποδηγέτηση των κοινωνικών αγώνων από το ΚΚΕ, στον υπερπατριωτισμό της Δεξιάς και της Ακροδεξιάς και στο όνομα της “Ενότητας” του Έθνους πάντοτε■ που οι περισσότεροι γνωρίζουμε ότι ακόμα και στα χαρτιά, ακόμα και έμπλεοι μιας ξέχειλης συγκίνησης, στήνεται πάντοτε εναντίον σου.

Ναι αλλά «φταίει» ο πρωταγωνιστής/νεκρός για αυτό; Δεν ήτανε μοναδική και αξεπέραστη η τέχνη του;

Και ήταν και είναι. Πρωτόγνωρα συμφωνική και λαϊκή...

Φαίνεται όμως πως τα Δήμου Έργα (κι ο δημιουργός τους), κι αυτό που λέγαμε κάποτε Τέχνη-τον υπάλληλό της καλλιτέχνη-και τη μεγάλη αυτή μεταπολιτευτική βιομηχανία της χώρας Πολιτισμό (χάρης εν πολλοίς στον Μίκη – και παρότι αναμφίβολα πιο

ανθρώπινη από άλλες αλλά και πιο συστημική), ο «πολιτισμός» μας εύκολα τα υποβιβάζει σε προϊόντα, υποταγμένα (και ας υπάρχουν συνήθως εκτός “καλλιτεχνίας” και τα προσωρινώς ανυπότακτα), εύκολα τη μετατρέπει σε ακίνδυνη έως υπόδουλη ■ ακόμη και σε “ιερό” προϊόν-“σκουπίδι”.

Συνήθως με κομματικές γιορτές επετείους και κυβερνητικές παράτες, με προκάτ γλεντοκοπήματα νυχτερινών και μη καταστημάτων – και με το εκάστοτε “χαλί” στη δικαιολογημένα αταίριαστη εθνική “ταυτότητα”.

Που μάλλον τείνει να γίνει και η κατεξοχήν αποστολή αυτής της μουσικής, ευνουχισμένη – ακόμα και της ποιήσεως; ■ ιδίως αν την επεκτείνεις σε μία εκ των πραγμάτων ιδιοτελή παιδεία.

Μουσική βέβαια που θα συνεχίσει να τραγουδιέται επίσημα, ώστε να ανήκει ως υπηρεσιακή, υποταγμένη και κατ’ εξαίρεση, στον “λαό” της! Εσωτερικευμένη. Φτάνει να απουσιάζει, να έπεσε στον δρόμο, το υψηλό της τόλμημα: η αντικαθεστωτική Ελευθερία.

Σύμπαν αριστερό δηλαδή-αρμονικά δεξιό-και εθνο/Κρατικά καθαγιασμένο – όλα να πηγαίνουν ρολόι. Να το κουρδίζουν οι περιώνυμοι αληταράδες -ουκ ολίγοι- θαυμαστές σου. Και βέβαια η πρώτη γραμμή στην κηδεία σου.

–

Έρμε Μίκη, ακόμα και εσύ υπήρξες πιο αθώος απ’ τη μουσική σου! Ακόμα και από τον “αθώο” λαό που σε θαυμάζει.

* Τελευταίο του βιβλίο: «Ομόκεντρα και Εφαπτόμενα», εκδ. Βιβλιοπέλαγος

Editorial | Η πολλή δουλειά

τρώει τον εργαζόμενο

του Βασίλη Καραπάνου

«Η επαγγελματική ζωή είναι σαν τη σαβάνα, και στη σαβάνα υπάρχουν ζέβροι, αλλά υπάρχουν και λιοντάρια».

«Υπάρχουν και αμοιβάδες, απολιθωμένες μέδουσες, μουνόψειρες που ψήνονται στον ήλιο, γυμνοσάλιαγκες που έχασαν το δρόμο τους και κακόμοιροι αρουραίοι!»...

Το παραπάνω απόσπασμα βρίσκεται στο βιβλίο του Φρεντερίκ Φαζαρντί «Ένας βρεγμένος καραγκιόζης» (Εκδόσεις των Συναδέλφων, μετάφραση Γιάννης Καυκιάς), θα μπορούσε όμως να είναι και μία τυπική κομπορημοσύνη ενός γιάπη ή ενός στελέχους της Νέας Δημοκρατίας καθώς αποθεώνει το νέο νομοσχέδιο για την εργασία. Αυτό που ονομάζουμε κοινωνία, δεν είναι παρά το σκηνικό της μάχης, όπου για να επιβιώσεις πρέπει να φανείς δυνατός, πιο δυνατός από τον διπλανό σου και ικανός να προσαρμοστείς σε όλες τις συνθήκες.

Το νέο εργατικό νομοσχέδιο, διά χειρός Χατζηδάκη, έρχεται για να ευθυγραμμίσει την Ελλάδα με τις ανάγκες του κεφαλαίου για ελαστική, επισφαλή και φθηνή εργασία. Έρχεται για να ανατρέψει παγιωμένες αντιλήψεις για το δωρο, για τις αργίες, για το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα στην απεργία, για τον ρόλο των σωματείων και πολλά άλλα. Εκτός όλων αυτών, στην πραγματικότητα, επιδιώκει τη μετάβαση σε μία νέα εποχή κοινωνικών και οικονομικών σχέσεων, σε μία εποχή όπου ο εργαζόμενος θα βρίσκεται απομονωμένος και συνθλιμμένος ανάμεσα στις συμπληγάδες της γραφειοκρατίας από τη μία και στις αδηφάγες επιταγές των αφεντικών από την άλλη. Η κοινωνική απομόνωση των εργαζόμενων, η εξάλειψη της συλλογικής φωνής τους, η λογική «ο καθένας για την πάρτη του», βεβαίως και δεν ενισχύει τη θέση τους στην αγορά εργασίας. Κι αυτό είναι γνωστό. Μπορεί ο νεοφιλελευθερισμός να έχει την ικανότητα να εξυψώνει τα πιο εγωιστικά ένστικτα, όμως τελικά η ζούγκλα της

αγοράς εργασίας έχει προκαθορισμένους ρόλους, μοιρασμένους και χιλιοπαιγμένους από τα αρπαχτικά που θέτουν τους «κανόνες».

Το μοτίβο, λοιπόν, της κυβέρνησης των «αρίστων» μοιάζει πολύ με τη θατσερική αντίληψη ότι δεν υπάρχει κοινωνία, παρά μόνο άτομα. Το άτομο, μάλιστα, καλείται μέσα σε αυτόν τον κυκεώνα των αλλαγών να προσαρμοστεί σε αυτήν τη νέα πραγματικότητα, χωρίς κανένα συλλογικό απάγκιο, παρά μόνο πουλώντας τον εαυτό του, πλασάροντάς τον όσο καλύτερα μπορεί. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η ερώτηση «Πόσα νομίζεις ότι αξίζεις;», αυτή η ερώτηση παγίδα που ακούγεται τόσο συχνά σε συνεντεύξεις για δουλειά, συμπυκνώνει το βάρος που καλείται να διαχειριστεί ο σύγχρονος εργαζόμενος.

Απέναντι σε αυτήν νεοφιλελεύθερη παράνοια, της εμμονικής αναδιάρθρωσης των όρων ύπαρξής μας από την γραφειοκρατία και το κεφάλαιο, ανθίζουν ακόμα οι αντιστάσεις στο δημόσιο χώρο. Η ανακατάληψη του θεάτρου Εμπρός στου Ψυρρή και της Rosa Nera στα Χανιά, αποδεικνύουν το πώς η κοινωνία μπορεί ακόμα να παράγει συλλογικά βιώματα και να χαλάει τα σχέδια του κράτους και του κεφαλαίου. Έχει ενδιαφέρον ο τρόπος με τον οποίο αντιστρέφουν την πραγματικότητα οι ταγοί της κυβέρνησης, στελέχη και δημοσιογράφοι. Κατά την άποψή τους, δεν είναι δυνατόν η κοινωνία, οι συλλογικότητες και οι οργανώσεις να έχουν λόγο για τη ζωή τους, να έχουν πρόσβαση σε κάθε δημόσιο χώρο. Αντιθέτως, η περιφραγμένη έκταση που θα χρησιμοποιηθεί από το ιδιωτικό κεφάλαιο για ξενοδοχείο ή για οποιαδήποτε άλλη επένδυση είναι το νόμιμο, το σωστό και το λογικό. Είπαμε, οι συνεκτικοί δεσμοί μέσα στην κοινωνία, οι συλλογικές διεκδικήσεις, η πρόσβαση των πολιτών στη λήψη των αποφάσεων δεν προκρίνονται από την εξουσία, πόσο μάλλον όταν σε θέλει ευέλικτο, κινητικό και ικανό να δουλεύεις αγόγγυστα και με σκυφτό το κεφάλι.

Φυσικά, τα σχέδιά τους μπορούν να ανατραπούν, όχι από λιοντάρια, μοναχικούς λύκους και αρπαχτικά, αλλά από άορατους-ες, αυτεξούσια υποκείμενα και κοινωνίες σε κίνηση – αυτήν την κινητικότητα την προτιμούν καθηλωμένη.

Ο καπιταλισμός έχει κάνει τα μυαλά μας αποικία

του Αναστάση Τ.

Είναι γνωστό πως η αγορά έχει καταφέρει να καταλάβει ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της ζωής και να το διευθετεί με τον τρόπο της, το τρομακτικότερο όμως είναι πως έχει επηρεάσει τους ανθρώπους στον τρόπο που βιώνουν, σκέφτονται και ονειρεύονται τον κόσμο• και αυτό αφορά κυριολεκτικά τους πάντες, μιας και παρατηρούμε μέχρι και κόσμο ριζοσπαστικό να προτάσσει έναν αντικαπιταλισμό ή αντικρατισμό με ηθική και περιεχόμενο της ελεύθερης αγοράς. Ο καπιταλισμός, λοιπόν, κατάφερε να κλέψει το μέλλον από τη φαντασία των ανθρώπων, μέσω των αναθεωρητών της ιστορίας προσπαθεί να κλέψει το παρελθόν, ενώ συγχρόνως κλέβει κάθε μέρα το παρόν. Αν έπρεπε ορθολογικά να βρούμε λόγους για τους οποίους τόσο ο καπιταλισμός όσο και το κράτος θα έπρεπε εν μια νυκτί να γίνουν θρύψαλα, η λίστα θα ήταν πολύ μεγάλη όπως και το δίκιο• όμως καμία κοινωνική επανάσταση δεν φαίνεται στον ορίζοντα και επιπλέον ενώ ο δυτικός κόσμος μοιάζει να μπορεί πολύ εύκολα να φανταστεί είτε την ολική καταστροφή είτε τη δυστοπία, τού είναι αδύνατον να φανταστεί την ευτοπία ή, τέλος πάντων, έναν κόσμο που να λειτουργεί για όλους και όλες. Αυτό πρέπει να το τονίζουμε για να αντιληφθούμε τη συγκαιρινή κατάσταση των πραγμάτων. Ο λόγος που ένα κάρο ταινίες πραγματεύονται την καταστροφή της ανθρωπότητας είναι, μεταξύ άλλων, και η προσπάθεια να απεικονιστεί μια, έστω και απέλπιδα, κάθαρση από τον καπιταλισμό. Πώς λοιπόν θα φτιάξουμε έναν καινούργιο κόσμο όταν όχι απλά δεν μπορούμε να τον φανταστούμε, αλλά δεν μπορούμε καν να φανταστούμε ότι θα υπάρξει;

Η ηττοπάθεια και η απελπισία οδηγούν στην αδράνεια και την

ιδιωτέυση, που αποτελούν βασικές συνιστώσες της κυρίαρχης κουλτούρας. Όμως πώς να αντισταθείς στον Λεβιάθαν από τη μία και στο Κράκεν από την άλλη, όντας ολομόναχος; Και κάπου εδώ τριγύρω, βρίσκεται η αφετηρία του φαύλου κύκλου της ζωής στον ύστερο καπιταλισμό ως μιας προσπάθειας διαρκούς απόσπασης της προσοχής από μια ζοφερή πραγματικότητα, με τη χρησιμοποίηση όλων εκείνων των θαυμαστών επιτευγμάτων που προσφέρει η εποχή μας – από το Netflix μέχρι το Tinder. Αν όμως οι συνθήκες είναι κακές, αυτό που τις κάνει εν τέλει πραγματικά απάλευτες είναι ότι βιώνονται αποκλειστικά ατομικά• ο καθένας στο ιδιωτικό του safe space. Σε μια εποχή που κυνηγάμε λίγη ντοπαμίνη βλέποντας σε επανάληψη για 10η φορά *Φιλαράκια*, ένα από τα ταμπού της εποχής είναι το να νιώθεις άβολα με κάτι και αυτή η άβολη αίσθηση νοείται σαν το χειρότερο πράγμα που μπορεί να βιώσει το άτομο. Το άβολο και ο κόμπος στο στομάχι πριν κάποιος μιλήσει σε ένα γεμάτο αμφιθέατρο δεν είναι κάτι ευχάριστο, όμως το συναίσθημα ότι το ξεπέρασες και έκανες την υπέρβαση σίγουρα επιβραβεύουν και με το παραπάνω. Ο φόβος, λοιπόν, του να νιώσουμε άβολα μεταφορικά αποτελεί μια εναντίωση στην υπέρβαση, καθώς, άρρητα, η αγορά, μέσω του θεάματος των διαφημίσεων, έχει υποσχεθεί ότι θα εξαλείψει κάθε δυσφορία γρήγορα και αποτελεσματικά. Έτσι η κατάσταση του άβολου, και μάλιστα ενός άβολου που θα πρέπει να πάρουμε οι ίδιοι την ευθύνη για να το ξεπεράσουμε, γίνεται κόκκινη σημαία, ενώ η κανονιστική λύση μέσω της αγοράς έχει ως σκοπό να αφαιρέσει την οποιαδήποτε διαχείριση από το άτομο και να τη δώσει σε εμπορευματικούς μηχανισμούς. Θα είχε μεγάλο ενδιαφέρον μια έρευνα που να έδειχνε πόσα άτομα από τα 30 και κάτω έχουν παραγγείλει έστω και μια φορά τηλεφωνικός την τελευταία χρονιά, αντί να χρησιμοποιήσουν κάποια εφαρμογή. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου ότι η επίλυση του άβολου γίνεται μέσα από το σύμπλεγμα που συναρμόζουν η φιλελεύθερη γραφειοκρατία, η αξιολόγηση και η τεχνολογία, αφού στην πραγματικότητα αυτό που δημιουργεί το άβολο είναι η ανθρώπινη επαφή όταν έχει απροσδιόριστους παράγοντες και δεν είναι τελείως οριοθετημένη, όποτε η λύση του είναι η μείωση της ανθρώπινης επαφής στο απολύτως απαραίτητο.

Η ανθρώπινη επαφή είναι το άλφα και το ωμέγα, είναι προϋπόθεση θεμελιώδης για να υπάρξει πολιτική σκέψη και δράση• αν δεν βρεθούμε να μιλήσουμε, να κλάψουμε, να γελάσουμε και να τσακωθούμε, δεν πρόκειται να κάνουμε τίποτα. Για να το κάνουμε όμως αυτό, πρέπει να αποαποικιοποιήσουμε τα μυαλά μας από το νεοφιλελεύθερο δόγμα της θάτσερ «δεν υπάρχει κοινωνία, υπάρχουν μόνο άτομα». Γι' αυτό αντί να κρυβόμαστε στον ιδιωτικό μας χώρο βγάζοντας selfie με τις γάτες μας, να ξαναβγούμε έξω στον δημόσιο χώρο και να κάνουμε φασαρία• στην τελική αν δεν υπάρχει εναλλακτική, έχουμε ευθύνη να την φτιάξουμε εμείς στο τώρα και να μην την αναθέσουμε σε ένα μέλλον που δεν θα έρθει ποτέ, έχοντας πάντοτε κατά νου ότι ατομική ελευθερία χωρίς συλλογική ελευθερία είναι προνόμιο και η συλλογική ελευθερία χωρίς ατομική ελευθερία είναι αυταρχισμός. Σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να προτάξουμε μια βαρετή τεχνοφοβία ούτε μια βεβιασμένη ψευδοκοινωνικοποίηση, σχηματίζοντας με το ζόρι δυάδες ή βαρώντας παλαμάκια όποτε συμφωνούμε, μετατρέποντας δηλαδή την ανθρώπινη επικοινωνία σε μια μηχανιστική διαδικασία βγαλμένη από τη φαντασία των χειρότερων group therapy. Εξάλλου η αγορά μια χαρά μπορεί να τα εγκολπωθεί και, αν βρει το κατάλληλο κοινό, να φτιάξει κιόλας όσα προϊόντα χωράει ο νους της και μπορεί να πουλήσει. Με τον ίδιο μηχανισμό εξάλλου κατάφερε να κάνει ακίνδυνα ένα κύριο ρεύμα της αντικουλτούρας, αφού ο σωστός καπιταλιστής δεν ενδιαφέρεται αν έχεις σκουλαρίκια, τατουάζ ή μοϊκάνια, αρκεί να μπορεί να βγάλει λεφτά από αυτή σου την ενασχόληση.

Όσο κοινότυπο και αν ακούγεται, έτοιμες λύσεις σαφώς δεν υπάρχουν. Εντούτοις, αν κάπου έπρεπε να ποντάρουμε τα σπίτια μας, θα ήταν στα νήματα τα οποία φέρουν εγγενώς σχέσεις που υπερβαίνουν και αντιτίθενται στην αγορά – από τις αυθεντικές ανθρώπινες σχέσεις μέχρι την ύπαρξη πραγματικών κοινοτήτων με κοινά βιώματα, σημασίες, χώρο και χρόνο. Διαδικασίες που σαφώς δεν μας είναι εύκολες, αφού για να πραγματωθούν απαιτούν τόσο συλλογικά όσο και ατομικά να ανοικοδομήσουμε ρητά σημασίες και τρόπους επικοινωνίας και διάδρασης που από μικροί μάθαμε ότι

μας κάνουν να νιώθουμε άβολα, όπως για παράδειγμα να αποδεχτούμε ότι θα διαφωνούμε και ότι η επίλυση της διαφωνίας δεν είναι η διάσπαση, ο σεχταρισμός ή η επιστροφή στην ιδιωτική ασφάλεια, αλλά ο διάλογος και η κριτική σύγκρουση με περιεχόμενο και στόχο τη διατήρηση των σχέσεων. Στην τελική αν θέλουμε να μιλάμε για αντικαπιταλισμό και αντικρατισμό, πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι να σπάσουμε αυγά• ως γνωστόν, με άλλο τρόπο ομελέτα δεν γίνεται.

ΥΓ: Προφανώς όταν λέμε ότι θα υπάρξουν φορές που θα πρέπει να νιώσουμε άβολα, δεν σημαίνει ότι προτάσσουμε κάποιο χριστιανικό αυτοτιμωρητικό πλαίσιο εντός του οποίου το άτομο θα πρέπει να νιώθει άβολα άσκοπα, απλά για να νιώθει άβολα, ή ότι το άτομο δεν μπορεί να έχει όλους τους λόγους του κόσμου για να νιώσει έτσι, αλλά ότι ο φόβος του να νιώσουμε άβολα δεν θα πρέπει να μας σταματά από να κάνουμε πράγματα που έχουν μεγαλύτερη σημασία

Συνέντευξη με την Κατάληψη της Πρυτανείας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων

επιμέλεια: Στέφανος Μπατσής

Η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, το νομοσχέδιο της πανεπιστημιακής αστυνομίας σε συνδυασμό με μια δέσμη μέτρων πειθάρχησης και επιτήρησης, αλλά και τα νομοθετήματα που επίκεινται και πιθανολογείται πως θα εδραιώσουν έτι περισσότερο την εντατικοποίηση και υπερεξειδίκευση των σπουδών, έρχονται να αναδιαμορφώσουν το Πανεπιστήμιο ως έναν από τους θεσμικούς τόπους της εκπαίδευσης αλλά και ως έναν δημόσιο χώρο με ιστορικό, πολιτικό και κοινωνικό βάθος. Οι

εξελίξεις αυτές έχουν ενεργοποιήσει αντανακλαστικά εντός κι εκτός πανεπιστημίων, με τις σχετικές συζητήσεις να δίνουν και να παίρνουν, εκδηλώσεις λόγου να διοργανώνονται σε τακτική βάση, μαζικές κινητοποιήσεις να ξετυλίγονται στους δρόμους των μεγαλύτερων πόλεων της επικράτειας και, προσφάτως, πρυτανείες και πανεπιστημιακές εγκαταστάσεις να καταλαμβάνονται σε Θεσσαλονίκη, Γιάννενα και Ναύπλιο. Παρακάτω ακολουθεί ένας σύντομος διάλογος με μέλη της Συνέλευσης της Κατειλημμένης Πρυτανείας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, μιας δράσης με πείσμα και όραμα που τεντώνει τις πολιτικές μας κεραίες και εμπνέει σε μια κατεύθυνση νέων συνθέσεων και προοπτικών.

Βαβυλωνία: Διαβάζουμε με ενδιαφέρον στην ανακοίνωση σας την αναφορά της Κεραμέως στο «επόμενο νομοσχέδιο για την παιδεία». Χωρίς να γνωρίζουμε το ακριβές περιεχόμενό του, αλλά υποψιαζόμενοι την κατεύθυνσή του και συνδυάζοντάς το με το παρόν νομοσχέδιο της καταστολής και της πειθάρχησης, παρατηρούμε μια συντονισμένη προσπάθεια της κυβέρνησης να μετασχηματίσει το πεδίο της ανώτατης εκπαίδευσης συνολικά και σε βάθος. Θα θέλαμε να σταθούμε λίγο σε αυτή την –ήδη προεκλογικά αναγγελθείσα– διαδικασία• στο πώς μεθοδεύεται, στο πώς υλοποιείται, σε ποιες τομές και ασυνεχείς προχωρά• εν τέλει στο τι τοπίο διαμορφώνει για το πανεπιστήμιο, αν το σκεφτούμε όχι ως ένα άθροισμα ντουβαριών αλλά ως κάτι πιο σύνθετο και ιστορικό.

Συνέλευση Κατάληψης Πρυτανείας Πανεπιστημίου Ιωαννίνων: Αρχικά, βάσει των τελευταίων εξελίξεων, παρατηρούμε μια προσεκτικά σχεδιασμένη προσπάθεια του κράτους για νομοθετική περιθωριοποίηση των Πανεπιστημίων. Σύμφωνα με τον καινούργιο Νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοΐδη, τα Πανεπιστήμια μετουσιώνονται από έναν χώρο πολιτικής ζύμωσης και προώθησης του ελεύθερου διαλόγου, σε «σύγχρονα εργοστάσια» υπερεξειδικευμένου και πειθήνιου εργατικού δυναμικού. Οι άλλοτε δημόσιοι χώροι, που ανήκαν όχι μόνο στους φοιτητές, αλλά και σε όλη την κοινωνία, δέχονται επιθέσεις από το κράτος, με σκοπό τη συρρίκνωση και

τη διάλυση τους. Είναι ξεκάθαρο σε όλους και όλες μας ότι η κυβέρνηση θέλει αυτούς τους χώρους αποστειρωμένους από οποιαδήποτε κοινωνική ή πολιτική διαδικασία, έτσι ώστε τα υποκείμενα που τους συνθέτουν να διεκπεραιώνουν αυστηρά και μονόχωντα τις ακαδημαϊκές τους υποχρεώσεις.

Εν συνέχεια, οι διαδικασίες που αποστρέφονται είναι αυτές που δημιουργούν ρήγματα κριτικής σκέψης απέναντι στο υπάρχον. Αυτές είναι τα φεστιβάλ, οι πολιτικές διαδικασίες, τα κέντρα αγώνα και οι συζητήσεις, τόσο μεταξύ των φοιτητών όσο και, εν γένει, με την υπόλοιπη κοινωνία, οι οποίες είναι ιστορικά αποδεδειγμένο ότι δημιουργούν τις συνθήκες για γεγονότα όπως ο Μάης του '68, αλλά και το Πολυτεχνείο, το οποίο μοιάζει πιο επίκαιρο από ποτέ. Ως προς αυτή την κατεύθυνση, τα βήματα που ακολουθούν είναι συγκεκριμένα και μεθοδευμένα. Σε πρώτη φάση, η κυβέρνηση προσπαθεί να απονομιμοποιήσει κοινωνικά τα Πανεπιστήμια, προβάλλοντας ως κυρίαρχο αφήγημα αυτό της ανομίας και δημιουργώντας, παράλληλα, μια επίπλαστη κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, η οποία χρήζει άμεσης κρατικής παρέμβασης. Στη συνέχεια, σειρά έχει η νομοθετική επικύρωση της διευθέτησης του εν λόγω ζητήματος, η οποία γίνεται σταδιακά με την κατάργηση του ασύλου και οδηγείται σε κορύφωση με τη ψήφιση του Νόμου Κεραμέως-Χρυσοχοϊδης, συνθήκη η οποία όμως δεν τελειώνει εδώ, καθώς ήδη ετοιμάζεται το επόμενο Νομοσχέδιο με σκοπό την περεταίρω ιδιωτικοποίηση των Πανεπιστημίων. Προοικονομία της επιβολής του κράτους ήταν τα γεγονότα στην ΑΣΣΟΕ τον περασμένο Νοέμβριο, τα οποία αποτέλεσαν την πρώτη πράξη ενός βίαιου θεάτρου του παραλόγου και είχαν ως φυσικό επακόλουθο την εκκένωση της Πρυτανείας του ΑΠΘ. Έκτοτε, η απειλή της «δροσερής πνοής της δημοκρατίας» αποτελεί βίωμα όλων των φοιτητών που καταλαμβάνουν πανεπιστημιακούς χώρους. Αυτό το βίωμα είχαμε την τύχη να είναι και δικό μας, καθώς την πρώτη μέρα, ή μάλλον το πρώτο βράδυ της κατάληψης στην Πρυτανεία του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, απειληθήκαμε με εκκένωση, η οποία απετράπη από τις πρυτανικές αρχές.

B.: Από το 2010 διαπιστώνουμε πως η «νομοθέτηση της κρίσης»

αποτρέπεται εξαιρετικά δύσκολα, αλλά αφήνει ανοιχτά παράθυρα για ευχάριστες εκπλήξεις κατά την προσπάθεια εφαρμογής των όποιων νομοθετημάτων. Το νομοσχέδιο ψηφίστηκε όπως ψηφίστηκε – εν μέσω πανδημικής κρίσης, γενικών απαγορεύσεων και στοχοποίησης των κινητοποιήσεων ως γεγονότων υπερμετάδοσης του ιού. Ας μην ενδώσουμε στο κλισέ της «κατάργησης στην πράξη», αλλά, όντως, τι κάνουμε τώρα; Ποια θα πρέπει να είναι η πορεία την πραγμάτων για όσους επιθυμούν την ανατροπή των συσχετισμών εντός κι εκτός πανεπιστημίου από μία αυτόνομη σκοπιά;

Σ.Κ.Π.Π.Ι.: Οι πρακτικές της κυβέρνησης δεν μας είναι ούτε άγνωστες, ούτε μας εκπλήσσουν, αφού το δήλωσαν ρητά και με απροκάλυπτη χυδαιότητα ότι η συνθήκη του κορωνοϊού αποτελεί για αυτούς μια μεγάλη ευκαιρία, τώρα που η κοινωνία είναι μουδιασμένη, να υλοποιήσουν, σε όλους τους τομείς, τις ιδεοληψίες τους. Αυτό δεν είναι μια κάποια δική μας κινδυνολογία, αλλά η πραγματικότητα που βιώνουμε εδώ και έναν χρόνο, όπως επικυρώθηκε και από τις δηλώσεις Κυρανάκη, σε γνωστό τηλεοπτικό σταθμό.

Εμείς, αυτό που επιδιώκουμε, μέσω οριζόντιων διαδικασιών, είναι η επανανομιμοποίηση των Πανεπιστημίων και η αποκατάσταση τους ως χώρων κοινωνικής και πολιτικής συνδιαμόρφωσης. Απέναντι στη δυστοπία που ζούμε, οι καταλήψεις μας γίνονται κέντρα αγώνα, οι οποίες οργανωμένα από τα κάτω και αμεσοδημοκρατικά, πειραματίζονται για έναν άλλον κόσμο με μια άλλη προοπτική. Όταν λέμε 10, 100 δεν είναι αρκετές, δεν μένουμε σε μια συνθηματολογική διατύπωση, αλλά για μας αποτελεί μονόδρομο, έτσι ώστε να αλλάξουν οι κοινωνικοί συσχετισμοί, καθώς τον τελευταίο λόγο θα τον έχει πάντα η κοινωνία.

Β.: Ίσως ένα θέμα για το οποίο έχει χυθεί παραπάνω ψηφιακή μελάνι απ' όση μας χρειαζόταν είναι η σχέση των ενσώματων πολιτικών δράσεων μεγάλης κλίμακας με τη διάδοση του κορωνοϊού αλλά και η ενδεδειγμένη στάση κινημάτων, κινήσεων πολιτών και οργανωμένων χώρων στο σημερινό πλαίσιο, καθώς εκφράζεται κι από τη δική μας σκοπιά η σεβαστή άποψη που θέλει μια αναστολή

των πολιτικών εκείνων γεγονότων που μπορούν να ενεργοποιήσουν έναν κίνδυνο υπερμετάδοσης του ιού. Φανταζόμαστε σας απασχόλησε το αν και πώς πρέπει δρούμε ενσώματα αυτή την εποχή και έχετε να σχολιάσετε σχετικά.

Σ.Κ.Π.Π.Ι.: Αρχικά να πούμε τα αυτονόητα, που δυστυχώς πρέπει να λέγονται. Ο κορωνοϊός υπάρχει. Εκατομμύρια άνθρωποι ανά τον κόσμο έχουν χάσει τη ζωή τους, ενώ, παράλληλα, η ανεύθυνη κρατική διαχείριση καθιστά δυσμενέστερη την ήδη δυσμενή κατάσταση. Το αφήγημα της πρώτης καραντίνας, διάφορων κινημάτων, το οποίο έλεγε ότι «θα λογαριαστούμε μετά», ενέχει τον κίνδυνο να βρεθούμε αντιμέτωποι και αντιμέτωπες με καμένη γη. Λόγω της αυξημένης επιθετικότητας του κράτους, μέσω των πολλαπλών Νομοσχεδίων που περνά, αλλά και του μεγάλου χρονικού ορίζοντα της συνθήκης του κορωνοϊού, έχοντας ήδη κλείσει ένα χρόνο, με την έξοδο του τούνελ να φαίνεται ακόμα μακρινή, εμείς αναγνωρίζουμε την επιτακτικότητα της κοινωνικής αντίδρασης. Γι' αυτό επιλέγουμε την ενσώματη πολιτική, προσπαθώντας να τηρούμε, στο βαθμό που είναι εφικτό, τα υγειονομικά μέτρα. Εξάλλου το μόνο που έχουμε είναι ο ένας την άλλη, και εφόσον αυτοί αρνούνται να μας προστατεύσουν, εμείς θα προστατευτούμε μόνοι και μόνες μας.

Β.: Ως Βαβυλωνία, κι ως άνθρωποι με περίεργα γούστα, έχουμε βρεθεί σε πολλές και διαφορετικές καταλήψεις, σε πολλές και διαφορετικές περιόδους της τελευταίας εικοσαετίας. Πάντοτε έχει ενδιαφέρον να συμμετέχει κανείς σε τέτοια εγχειρήματα, αλλά και να παρατηρεί το πώς οργανώνονται, πώς οργανώνουν τις σχέσεις τους εξωτερικά και εσωτερικά, πώς αναπτύσσουν μια παλέτα δράσεων. Οστούσο η κατάληψη που πατά στο αμήχανο έδαφος που σχηματίζουν ο αυταρχικός νεοφιλελευθερισμός της κυβέρνησης μαζί με την πανδημική κρίση μας είναι κάτι άγνωστο. Θα θέλαμε να ακούσουμε πώς απαντάτε στα παραπάνω και πώς ντριμπλάρετε ανάμεσα στις συμπληγάδες της εποχής.

Σ.Κ.Π.Π.Ι.: Αρχικά, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε την επιτακτικότητα αλλά και την σημασία των καταλήψεων την σήμερα ημέρα, τώρα που το νεοφιλελεύθερο κράτος και οι εκπρόσωποι του

επιχειρούν να καταστείλουν οποιαδήποτε κοινωνική και συλλογική διαδικασία και δη αυτές που έχουν ως ορμητήριο τους τα Πανεπιστήμια. Στον αντίποδα, ωστόσο, αυτής της καλά μελετημένης προσπάθειας βρίσκεται το φοιτητικό κίνημα, το οποίο παρά τον λήθαργο στον οποίο είχε πέσει τα προηγούμενα χρόνια φαίνεται τώρα να ξυπνά και να αντιδρά, υπηρετώντας τον ιστορικά γνωστό ρόλο του. Μέρος αυτής της αντίδρασης είμαστε και εμείς. Δεν θα πούμε ψέματα, η πανδημία του covid-19 αποτελεί για εμάς μια πρωτόγνωρη συνθήκη, την οποία καλούμαστε να διαχειριστούμε με ιδιαίτερη προσοχή και εγρήγορση. Και για να το κάνουμε πιο κατανοητό αυτό, η διαχείριση μας κινείται γύρω από δύο άξονες. Ο πρώτος είναι ο υγειονομικός, καθώς αναγνωρίζουμε τον κίνδυνο και προσπαθούμε στο μέτρο του εφικτού να τηρούμε τα μέτρα και τις αποστάσεις, γεγονός που πολλές φορές δυσχεραίνει τις δράσεις μας.

Ο δεύτερος άξονας, και ίσως ο πιο επιτακτικός για εμάς, είναι η κρατική διαχείριση της πανδημίας. Είναι γνωστό ότι η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση δεν «συμπαθεί» τις καταλήψεις και εν γένει οποιαδήποτε προσπάθεια ανατροπής του status quo που επιβάλλει. Εξαίρεση, δυστυχώς, δεν αποτελούμε ούτε εμείς. Έτσι, το όλο αφήγημα περί ατομικής ευθύνης, το οποίο με απόλυτη επιτυχία χειρίζεται η σημερινή κυβέρνηση, αποτελεί ένα ακόμα όπλο της, και δυστυχώς πολλές φορές κυριολεκτικά, εναντίον μας. Ουκ ολίγες είναι οι φορές που έχουμε κατηγορηθεί ως ανεύθυνοι μεταδότες του ιού, σε μια προσπάθεια περισπασμού της κοινής γνώμης από τις δικές τους αστοχίες και την παντελή αποτυχία τους να βρουν ουσιαστικές λύσεις στις επιτακτικές υγειονομικές ανάγκες της εποχής. Παράλληλα χρησιμοποιούν ως άλλοθι το εν λόγω επιχείρημα για να δικαιολογήσουν την υπέρμετρη καταστολή και αστυνομική βία, η οποία αποτελεί πανάκεια για αυτούς, όπως έχουμε δει στα γεγονότα της Νέας Σμύρνης, της Πανόρμου, αλλά και στην εκκένωση της κατάληψης της Πρυτανείας του ΑΠΘ. Εμείς, ωστόσο, σε όλα αυτά θα συνεχίσουμε να απαντάμε έτσι όπως έχουμε μάθει, μέσω των συλλογικών και αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών μας, οραματιζόμενοι και οραματιζόμενες ένα καλύτερο αύριο.

Β.: Από μία άποψη τα Γιάννενα είναι μια πόλη των φοιτητών, μια και αποτελούν σημαντικό ποσοστό των μόνιμων κατοίκων, κινούν την οικονομία, μοχλεύουν σκουριασμένες καταστάσεις. Από μία άλλη όμως, δεν είναι καθόλου, καθώς θυρείται πως υπάρχει (θεσμική αλλά και ουσιαστική) απόσταση μεταξύ πόλης και Πανεπιστημίου, η οποία δεν γεφυρώθηκε ποτέ. Πώς μπορεί «να έρθει» το Πανεπιστήμιο στην πόλη και πώς μπορούν να έρθουν οι αγώνες του Πανεπιστημίου στην πόλη, εντασσόμενοι οργανικά και προσδοκώντας να κερδίσουν έδαφος, υποστήριξη αλλά και διάδραση με την τοπική κοινωνία;

Σ.Κ.Π.Π.Ι.: Είναι γεγονός ότι το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων βρίσκεται εκτός του αστικού ιστού της πόλης. Ωστόσο, για εμάς, το Πανεπιστήμιο δεν το αποτελούν οι εγκαταστάσεις του, αλλά οι φοιτητές και οι φοιτήτριες. Αυτή είναι, λοιπόν, η μεγαλύτερη πρόκληση που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε: να καταφέρουμε να μεταφέρουμε τον «παλμό» των φοιτητών στην υπόλοιπη κοινωνία, προσπαθώντας, παράλληλα, να διατηρήσουμε αυτό που επιδιώκουν να μας στερήσουν εδώ και ένα χρόνο, τη θέση μας στα Πανεπιστήμια. Έτσι, μέσα από μία σειρά από δράσεις, όπως μικροφωνικές παρεμβάσεις, μοίρασμα κειμένων και πορείες στο κέντρο της πόλης, προπαγανδίζουμε τα αιτήματά μας και καλούμε την υπόλοιπη κοινωνία να συμμετάσχει σε έναν αγώνα που αφορά όλους και όλες μας.

Β.: Εκτός από τον αυταρχισμό, την καταστολή, την ωμή βία του γκλομπ και της πανεπιστημιακής αστυνομίας, υπάρχουν ακόμη η αξιολόγηση, η ποσοτικοποίηση, η σύνδεση με την αγορά, η εξειδίκευση, ο ανταγωνισμός: νόρμες και μοτίβα που ενυπάρχουν και εντείνονται ή αρχίζουν και ξεδιπλώνονται. Αυτά πώς τα αντιπαλεύουμε; Είναι νοητό κάτι τέτοιο στο παρόν Πανεπιστήμιο εντός του παρόντος πλαισίου (κράτος, καπιταλισμός και τοιαύτα) και σε ποιο βαθμό;

Σ.Κ.Π.Π.Ι.: Εδώ, θέλουμε πάλι να απαντήσουμε κινούμενοι και κινούμενες σε δύο άξονες. Ο πρώτος άξονας αφορά το Πανεπιστήμιο, όπως το οραματιζόμαστε εμείς, ως έναν δημόσιο χώρο που ανήκει και στον οποίο συμμετέχει ολόκληρη η κοινωνία,

με διαλέξεις στις οποίες έχει πρόσβαση ο καθένας και η καθεμία, συζητήσεις, δράσεις και εν γένει ως ένα χώρο πολιτικής και κοινωνικής ζύμωσης. Στην «αντίπερα όχθη» βρίσκεται το Πανεπιστήμιο όπως το οραματίζονται οι λίγοι και γνωστοί «άριστοι», το οποίο αποτελεί έναν χώρο αποκομμένο από την υπόλοιπη κοινωνία, ενώ μέσω της εμπορευματοποίησης του προάγει, αποκλειστικά και μόνο, τη θεσμοποιημένη παραγωγικότητα, με σκοπό την ικανοποίηση του κεφαλαίου. Ωστόσο αυτό δεν είναι κάτι καινούργιο, καθώς και πριν την επέλαση του κορωνοϊού, ο οποίος στάθηκε μεγάλη ευκαιρία για την ψήφιση του πολύκροτου Νομοσχεδίου Κεραμέως-Χρυσοχοϊδή, η δομή της εκπαίδευσης, σε όλο το μήκος της, θύμιζε περισσότερο ένα «εργοστάσιο παραγωγής» υπερεξειδικευμένου ανθρώπινου δυναμικού, παρά μια παιδαγωγική και διαλογική διαδικασία.

Η συνθήκη του κορωνοϊού, λοιπόν, άνοιξε το δρόμο για περεταίρω εντατικοποίηση, καθώς μέσω της τηλεεκπαίδευσης ο μόνος ρόλος που εξυπηρετείται είναι αυτός της διεκπερωτικής παράδοσης μαθημάτων, μέσα στην οποία οποιαδήποτε κοινωνική διαδικασία εκλείπει. Έτσι, μέσα σε αυτό το κλίμα κοινωνικής απομόνωσης, ο Νόμος Κεραμέως-Χρυσοχοϊδή έρχεται να επισφραγίσει όλα τα παραπάνω, κατοχυρώνοντας τα Πανεπιστήμια ως χώρους μονάχα επαγγελματικής κατάρτισης και εξειδίκευσης. Κερασάκι στην τούρτα αποτελεί η περεταίρω ιδιωτικοποίηση τους, καθώς και μία σειρά πειθαρχικών άρθρων, στα οποία οι μόνοι που «χωράνε» είναι οι άριστοι, ενώ οι υπόλοιποι φοιτητές αντιμετωπίζονται ως εγκληματίες. Απέναντι, λοιπόν, στην ιδεοληπτική αντίληψη τους για τα Πανεπιστήμια, εμείς προτάσσουμε τα αιτήματά μας μέσα από τις καταλήψεις και τους αγώνες μας, έτσι ώστε να τα αποκαταστήσουμε ως δημόσιους χώρους, κοινωνικούς και ελεύθερους.

Γεια σου, Θεόφιλε!

του Yegor PuLeaux

Να πω και γω με μια ιστορία ένα αντίο στον θεόφιλο Βανδώρο, και εκ μέρους της παρέας μου που τον γνώρισε τέλη Αυγούστου του '18. Τότε μας την είχε βαρέσει, σαν φίλοι, να γυρίσουμε μια μικρού μήκους ταινία• μια οικονομιδιά τέλος πάντων, δράμα και βρισίδια. Σενάριο, διάλογοι, κάμερα, μοντάζ, ήχο θα τα κανονίζαμε οι ίδιοι και τους περισσότερους από τους ρόλους θα τους παίζαμε εμείς ή η ευρύτερη παρέα. Ένας από τους ρόλους που ψάχναμε ηθοποιό τότε ήταν ένας μπάρμπας μπλεγμένος, από τον οποίο θα αγόραζε ο ένας πρωταγωνιστής ένα γκάνι. Και εκεί που ψάχναμε, κάπως πέφτει στην αντίληψή μου ο θεόφιλος, που είχα καταλάβει ότι είχε μπει τότε στην ΑΚ Αθήνας. Τσεκάρω το προφίλ του και τους λέω «μαλάκες, δείτε εδώ σκατόφατσα που βρήκα για τον ρόλο του μπάρμπα, αυτός έχει μπει στη συλλογικότητα που είμαι και εγώ, είναι πρώην ηθοποιός γνωστός, θα κάνω επαφή». Εμείς λόγω ηλικίας δεν είχαμε φάει το hype του Τμήματος Ηθών ούτε είχαμε μνήμη του θεόφιλου σαν tv star. Εννοείται, επίσης, δεν είχαμε ιδέα ότι ο θεόφιλος εκτός της τηλεοπτικής καριέρας ήταν παλιός της underground κουλτούρας των Εξαρχείων• αναρχία, αλητεία και τα συναφή. Εννοείται googlάραμε κλπ., είδαμε τα της show biz, ψηθήκαμε ακόμα πιο πολύ. Τέλος πάντων του στέλνω ένα μήνυμα στο messenger ψαρωμένο, που του εξηγούσα την ιδέα κλπ. και μου απαντάει αυτό:

«Καλό βράδυ Γιώργο! Με μεγάλη μου χαρά σου απαντάω ΝΑΙ! Και φυσικά θα επιθυμούσα να διαβάσω το σενάριο το ταχύτερο δυνατό?! Ευχαριστώ που με σκέφθηκες και να ξέρεις πως έτσι έχω ξεκινήσει όλες μου τις συνεργασίες ιδιαίτερα τα πρώτα χρόνια... Με φίλους είτε παλιούς ή και νέους που κατά κανόνα γίναμε φίλοι, σύντροφοι και συνένοχοι μέσα στον λαβύρινθο της Υποκριτικής, του Κινηματογράφου ή του θεάτρου... Μόλις τώρα που γύρισα σπίτι είδα την πρόσκληση σου και το μήνυμα οπότε να με συγχωρείς αν άργησα να απαντήσω! ANTE! Λοιπόν, Βίρα τις

Αγκυρες! Και πάμε για νέα Πειρατικά Πέλαγα, Περιπέτειες και Ονειρικά Ταξίδια!!! Το κινητό μου είναι:...»

Το διαβάζω, το δείχνω στους άλλους, βάζουμε τα γέλια από τη χαρά και λέμε «καλά ο τύπος πρέπει να είναι και αρκετά βαρεμένος». Και γίνεται το κονέ και ο θεόφιλος μας έφτιαξε μάλιστα και με κάτι που είχαμε κολλήσει να βρούμε, το βασικό γκάνι για την ταινία, το οποίο ήταν η ρέπλικα που χρησιμοποιούσε και για τις ανάγκες του Τμήματος Ηθών. Τα γυρίσματα για την ταινία διήρκεσαν μια εβδομάδα, ξεπατωθήκαμε κανονικά, και από την αρχή ο θεόφιλος ήταν εκεί μαζί μας, με το ορίτζιναλ εξαρχειώτικο καουμπόικο στάιλ και προσφέρθηκε να μας βοηθήσει με ότι θέλουμε και να μας δώσει συμβουλές, πραγματικά ποτέ με ύφος υπεράνω ή σαν ξερόλας. Μέχρι και ξημερώματα στο ΟΑΚΑ ήρθε μαζί για μια σκηνή. Ένιωσε την καύλα μας για αυτό που θέλαμε να κάνουμε και γούσταρε να μας βοηθήσει να την πραγματοποιήσουμε και να νιώσει κομμάτι της. Ο θεόφιλος ήταν μαζί μας σε κάθε σκηνή που έμπαινε μέσα το όπλο, είχε ένα δυνατό συναισθηματικό δέσιμο με αυτήν τη ρέπλικα και θα σκεφτότανε «καλά παιδιά αυτοί, αλλά μη γίνει καμιά μαλακία και το χάσουνε». Η μεγαλύτερη πλάκα ήταν πως το κουβάλαγε καβατζωμένο και τυλιγμένο στον πάτο ενός σάκου λες και ήταν αληθινό.

Συμφωνήσαμε μετά το τέλος των γυρισμάτων ότι θα πάμε όλοι μαζί για φαί πριν βγει η ταινία. Από τότε οι δικοί μου δεν τον ξαναείδαν, εγώ όμως τον πέτυχα κάμποσες φορές Nosotros ή σε πορείες, με τελευταία τον περασμένο Σεπτέμβριο στον Πειραιά για τον Φύσσα και κάθε φορά τους έστελνα μήνυμα, «μαλάκες σήμερα είδα και θεόφιλο». «Τι ωραίος τύπος, ρε μαλάκα, ευγενέστατος, ξηγήθηκε ο θρύλος» ήταν οι απαντήσεις. Εμάς από εκείνη την εβδομάδα των γυρισμάτων έτσι μας έχει μείνει στη μνήμη ο θεόφιλος: ένας ευγενικός, καλλιεργημένος, ρομαντικός, ξηγημένος τύπος, που είχε φάει και αυτός τις ταλαίπες του στη ζωή. Το βαρεμένος first impression το κρατήσαμε, αλλά με την καλή έννοια. Το ταινιάκι αυτό δεν θα βγει ποτέ μάλλον, για τεχνικούς λόγους και επειδή χάθηκε το moment, αλλά όταν είπα

στα παιδιά ότι ο θεόφιλος την έκανε, συμφωνήσαμε όλοι σαν αντίο από μας να βγάλουμε τη σκηνή που παίζει και μόνο, που τυχαίνει να είναι και η πρώτη σκηνή. Άρα κατά κάποιο τρόπο πάλι έβαλε το χέρι του για τη φάση μας.

Γαμώ τις καραντίνες και τις πανδημίες! Γεια σου θεόφιλε!

CONTRA TEMPO: παραλλαγές σε μια πεταλούδα κι αρκετά φέιγ βολάν

της Τέσης Λαζαράτου*

«Βαρύς ο κόσμος να τον ζήσεις,

όμως για λίγη περηφάνια το άξιζε.»

Όταν έγραφε ο Ελύτης αυτούς τους στίχους, σίγουρα δεν είχε στο μυαλό του ότι λίγες δεκαετίες μετά θα ήταν τόσο παρωχημένοι...

Μεσούσης της λαίλαπας των εξοντωτικά απολίτιστων πολιτιστικών –κι όχι μόνο– αποκαλύψεων, στην καρδιά της υγειονομικής κρίση που μαίνεται και της πολιτικής εκμετάλλευσης της που λυσομανά, αποκλεισμένοι στον ανέγγιχτο κόσμο της κατ' οίκον

ιδιώτευσης, μήπως να βρούμε το χρόνο να σκεφτούμε τις λέξεις που χάνονται;

Περηφάνεια, τιμή, αντίσταση, σύγκρουση, ανάληψη ευθύνης, πάθος για τη λευτεριά, κι άλλες ομοούσιες «παλιάς κοπής», παρηκμασμένες έννοιες, ηχητικά κελύφη άδεια από νόημα ένεκα λεηλασίας, κινδυνεύουν να βρεθούν καθ' οδόν για το μουσείο της κοινωνικής μας ιστορίας. Εκθέματα επιτύμβια για τις επερχόμενες γενεές, καρφωμένα εφιαλτικά σε ταφόπλακες κάθε γλωσσικού σημαίνοντος μάς προετοιμάζουν, δια της απουσίας τους, στην κατεύθυνση του αφανισμού του συμβολικού πεδίου.

Και εμείς βαθιά ανυπόληπτοι έναντι του ιδίου του βλέμματός μας, αφού τελικά «ανέκφραστοι» παραχωρούμαστε στην ψυχική ερήμωση. Ούτε καν συμπτώματα ψυχικής τάξης δεν εμφανίζουμε πια οι άνθρωποι γιατί κι αυτό απαιτεί μια κάποια ψυχική δραστηριότητα που δεν μας βρίσκεται πλέον διαθέσιμη. Έτσι κάπως θα μετατραπούμε βορά στα αυτοάνοσα, ή υποψήφια θύματα στην επερχόμενη νέα πανδημία! Ανύποπτοι για τη μόλυνση που μας έχει κατατροπώσει ήδη από πάντα, χωρίς έστω μία ελπίδα αντιδότησης στο δηλητήριο της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, κωφεύουμε ακόμα και στις λέξεις μας που χάθηκαν. Παραδομένοι καταστατικά στην πιο γλυκιά μέθη της κατανάλωσης διεκπεραιώσεων και συμπεριφορών που κρύβει εκείνος ο απεγνωσμένος που δεν θα εξεγερθεί ποτέ. Εφιαλτικό τοπίο ενός μελλοντικού κολαστήριου ή ένας άλλος εμφύλιος στο καιρό της ικής δυστοπίας;

«Βαρύς ο κόσμος να τον ζήσεις,

όμως για λίγη περηφάνια το άξιζε.»

Όταν έγραφε ο Ελύτης αυτούς τους στίχους σίγουρα δεν είχε στο μυαλό του, ότι λίγες δεκαετίες μετά θα ήταν τόσο επίκαιροι. Πολλώ δε μάλλον, ότι θα χρειαζόταν μια απεργία πείνας, για να συναντήσουν εκ νέου αυτές οι παρωχημένες λέξεις τα πάντα επίκαιρα διακυβεύματά τους...

Γιατί οι λέξεις έχουν συντριβεί, αφού δεν μπόρεσαν να πουν για

την «νόμιμη» αξίωση του κράτους πάνω στο μονοπώλιο της βίας. Και εκεί στη δίκαιη άρση της, όταν κι όπου οι σημασίες επανίστανται, το *contra tempo*! Σαν τη μουσική άρση που επισημαίνει – ενίσταται κι ανατρέπει ό,τι προηγήθηκε στη μουσική θέση, όχι ενάντια στο χρόνο αλλά από την άλλη του μεριά. Δια της αλλαγής του χρόνου –ένα τρικ επωφελούς διαιρετότητας παρότι ο χρόνος είναι τελικά αδιαίρετος– οδηγείται στο διφορούμενο του λόγου, ό,τι εμμένει οιονεί διαλείπον ως ιδεολογία. Το *contra tempo* μας εισάγει στο απροσδόκητο μη αναμενόμενο με ακριβώς τον αντίστροφο τρόπο από ό,τι η επιδημιολογία, στο προδοκώμενο μη αναμενόμενο.

Κοντολογίς σήμερα ίσως να αποδεικνύεται πως ο κορωνοϊός μπορεί να μας πει για την επίπτωση που έχει ο ένας στον άλλο. Να μας ξυπνήσει από το λήθαργο μιας υπνωτισμένης καθημερινότητας, να μας καταστήσει ενήμερους για την ξεχασμένη έννοια της αμοιβαιότητας και να καταδείξει την ανήκεστο βλάβη μιας τάχα-μου-θετικής-σκέψης που «άνθισε» στα χρόνια του νεοφιλελευθερισμού. Για το πώς δηλαδή ο επαπειλούμενος θάνατος ενός απεργού πείνας είναι μια θύελλα τοξικής σκόνης που αν συμβεί, θα την εισπνεύσουμε όλοι. Κι αν τον αποτρέψουμε, αν με εκείνη την μαγική τηλεκίνηση της ύλης, μοναδική επίτευξη του θαυμαστού σύμπαντος της αλληλεγγύης, καταφέρουμε να συνδέσουμε πάλι τον ορό στη φλέβα του Δ. Κουφοντίνα, τότε οι λέξεις θα εμψυχωθούν σαν πεταλούδες κι οι ψυχές μας θα επαναοικειωποιηθούν ήχους, σημασίες και, ναι, την ελευθερία του πετάγματος!

Περηφάνεια, όπως το βλέμμα της καθηγήτριας στο ΑΠΘ, όταν το σώμα της γινόταν ασπίδα στον παρολίγο διαμελισμένο φοιτητή.

Τιμή, όπως εκείνοι που χάσανε βίαια την παιδικότητά τους και τώρα αποπειρώνται να γυρίσουνε πίσω για να την τιμήσουν.

Αντίσταση, όπως εκείνοι που για πέμπτη Παρασκευή τρώνε ξύλο δεχόμενοι απρόκλητες και συνεχόμενες επιθέσεις από τα εντεταλμένα όργανα της καταστολής, κατ' ευφημισμόν «δυνάμεις ασφαλείας».

Σύγκρουση, όπως ο καθηγητής που διαχωρίζει τη θέση του από τη σύγκλητο, για την παραχώρηση της παιδείας στο υπουργείο δημόσιας τάξης.

Ανάληψη ευθύνης όπως στην «επίθεση» με τρικάκια υπέρ του Κουφοντίνα στο σπίτι της Προέδρου της Δημοκρατίας – έτσι ονομάστηκε η ρίψη φείγ βολάν.

Πάθος για την λευτεριά όπως 47η μέρα απεργία πείνας του πολιτικού κρατούμενου Δημήτρη Κουφοντίνα, ενός λεύτερου ανθρώπου παρότι φυλακισμένου, που με την απεργία του επιμένει να εγγράφει με όρους συμβολικής νομιμότητας ό,τι η αστική νομιμότητα παράτυπα αποκλείει.

«Ο Άλλος δεν είναι θεμέλιο αρχών και ηθικών, δεν είναι η ύψιστη απόδειξη της ύπαρξης του α-πριόρι-Εγώ, είναι ασύνδετος, ασυσχέτιστος και απόλυτα απροσδιόριστος, μέχρι να επικρατήσει ως ο μόνος πραγματικός καθορισμός» λέει η λεβινασική παρακαταθήκη. Αλλά εσείς οι άλλοι που σκέφτεστε αλλιώς τον άλλον, εξουσιολάγνοι, διαστροφικοί και άρχοντες, όσοι κι όσες αφήνετε να βασανίζεται ένας άνθρωπος μέχρι την εσχατιά της εξόντωσης, και σεις όσοι σας αρέσει να τον ταπεινώνετε... παραληρητικά παντοδύναμοι, κανείς δεν θα βρεθεί να σας σκεφτεί, διαβάζοντας αυτόν το στίχο του Ελύτη.

Ούτε οι σκιές σας.

* Η Τέση Λαζαράτου είναι ψυχοθεραπεύτρια.

Συνέντευξη του Τζιόρτζιο Αγκάμπεν στη Βαβυλωνία

Η επιδημία του κορωνοϊού ήρθε να αποκαλύψει περαιτέρω την

παρακμή της νεοφιλελεύθερης ουτοπίας αλλά και να επιταχύνει τις διαδικασίες μετάλλαξης των νέων μορφών κυριαρχίας που εκκολάπτονται και αναπτύσσονται σε πλανητικό πλέον επίπεδο. Τέτοιου είδους έντασης κοινωνικές κρίσεις είναι λογικό να δημιουργούν έντονες συζητήσεις και να θέτουν νέα ερωτήματα. Ο Ιταλός φιλόσοφος Τζόρτζιο Αγκάμπεν από την αρχή σχεδόν της επιδημίας παρεμβαίνει με κείμενα και συνεντεύξεις στον δημόσιο διάλογο, προκαλώντας το ενδιαφέρον αλλά και ποικίλες ενστάσεις. Η Βαβυλωνία εδώ και χρόνια παρακολουθεί με ενδιαφέρον την εξέλιξη της σκέψης του Αγκάμπεν και επιδιώκει τον κριτικό διάλογο μαζί της. Έτσι, με αφορμή τους στοχασμούς του φιλοσόφου για τις νέες πραγματικότητες που δημιουργεί η επιδημική κρίση, σκεφτήκαμε τον Μάη του 2020 να διοργανώσουμε μια ζωντανή συζήτηση μαζί του, να του θέσουμε τα ερωτήματά μας και να του εκφράσουμε τους προβληματισμούς μας. Όπως πιθανόν να θυμάστε, η τεχνολογία αποφάσισε διαφορετικά για όλους μας εκείνη την ημέρα και αυτό δεν κατέστη δυνατό, παρά τις έντονες προσπάθειες που καταβάλαμε τόσο εμείς όσο και ο Τζόρτζιο Αγκάμπεν. Αντ' αυτού, επιλέξαμε να κάνουμε μια γραπτή συνέντευξη μαζί του και να απαντήσει στις ερωτήσεις μας. Αργήσαμε λιγάκι, είναι η αλήθεια, να ανταποκριθούμε στις υποσχέσεις μας. Αν και πέρασε ένα διάστημα από τον χρόνο διεξαγωγής της συνέντευξης, εντούτοις νομίζουμε ότι διατηρεί ακέραιο το ενδιαφέρον της μιας και τόσο τα θέματα που συζητάμε όσο και τα επίδικα της κρίσης που βιώνουμε όχι μόνο δεν έχουν απαντηθεί ίσαμε σήμερα αλλά τώρα αρχίζουν να κάνουν ορατά την παρουσία τους και να μας προϊδεάζουν για τις νέες πραγματικότητες που θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε.

μετάφραση: Δήμητρα Πουλιοπούλου

Βαβυλωνία: Οι επιδημίες πάντα συνόδευσαν την ανθρώπινη ιστορία στο διάβα της, προκαλώντας με την εμφάνισή τους τριγμούς και ανακατατάξεις στις κοινωνίες και τους ανθρώπους. Η πρόσφατη επιδημία του κορωνοϊού, προς ώρας τουλάχιστον, θα μείνει στην ιστορία όχι τόσο για τη θανατηφόρα δράση της σε σχέση με άλλες επιδημίες, αλλά κυρίως για την πρωτοφανή και πλανητικής

διάστασης κινητοποίηση για την αντιμετώπισή της. Πολλά έχουν γραφτεί για το τι μέλλει γενέσθαι και τι θα επακολουθήσει. Θεωρείτε ότι η παρούσα επιδημία θα αποτελέσει μια θραύση μέσα στην κοινωνική πραγματικότητα και θα μιλάμε για πριν και μετά κορωνοϊού εποχή;

Τζιόρτζιο Αγκάμπεν: Θα ήθελα πρώτα να διευκρινίσω ότι θα μιλήσω κυρίως για τη χώρα που γνωρίζω καλά, δηλαδή την Ιταλία.

Κατ' αρχάς, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Ιταλία, ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του 1960, αποτέλεσε κάπως το εργαστήριο, ιδιαίτερα σε σχέση με την τρομοκρατία, στο οποίο αναπτύχθηκαν οι νέες τεχνικές διακυβέρνησης. Η Ιταλία επομένως, αποτελεί μία ιδιαίτερη περίπτωση, διότι χρησίμευσε ως εργαστήριο για τις νέες τεχνικές διακυβέρνησης.

Ας πάμε λοιπόν στην πρώτη ερώτηση, σχετικά με το ζήτημα της επιδημίας. Η επιδημία, όπως υποδεικνύεται και από την ετυμολογία του ελληνικού όρου *δήμος*, είναι κατά κύριο λόγο μία πολιτική έννοια. Κατά τον Όμηρο, *επιδήμιος πόλεμος*, σημαίνει εμφύλιος πόλεμος. Όπως φαίνεται ξεκάθαρα πλέον σήμερα, η επιδημία γίνεται το νέο πεδίο της πολιτικής, κατά κάποιον τρόπο, το πεδίο μάχης ενός παγκόσμιου εμφυλίου πολέμου. Συγκεκριμένα, θα προσπαθήσω να εξετάσω το ζήτημα της επιδημίας πέρα από το πλαίσιο της επικαιρότητας• δηλαδή θα εξετάσω τα συμπτώματα και τα σημάδια ενός ευρύτερου πειράματος, στο οποίο το διακύβευμα είναι ένα νέο δυνητικό παράδειγμα διακυβέρνησης των ανθρώπων, του κόσμου και των πραγμάτων. Αυτό που ζούμε σήμερα είναι το τέλος ενός κόσμου, το τέλος μίας εποχής για την πολιτική ιστορία της Δύσης. Αυτή η εποχή είναι η περίοδος των αστικών δημοκρατιών, των θεμελιωμένων σε δικαιώματα, κοινοβούλια, συντάγματα και στη διάκριση των εξουσιών. Αυτό λοιπόν το μοντέλο αργοπεθαίνει. Ήταν σε κρίση εδώ και αρκετό καιρό, αλλά τώρα διαπιστώνεται ότι προετοιμάζεται η εγκαθίδρυση ένας νέου δεσποτισμού, ο οποίος, καθότι βασίζεται στην υγεία, πιθανόν θα είναι ισχυρότερος και δριμύτερος από όλους τους ολοκληρωτισμούς που γνωρίσαμε μέχρι τώρα. Οι αμερικανοί πολιτειολόγοι αποκαλούν *Security State*, (Κράτος

Ασφάλειας) ένα κράτος στο οποίο οι πολίτες, για λόγους ασφάλειας, θα μπορούσαν να αποδεχτούν περιορισμούς στις ατομικές τους ελευθερίες, που θα τους ήταν αδιανόητο ότι θα τις αποδέχονταν ποτέ στο παρελθόν.

Τώρα με την πανδημία, έχει γίνει ένα βήμα ακόμη παραπέρα. Εισήλθαμε σε ένα πολιτικό μοντέλο διακυβέρνησης που μπορούμε να το ονομάσουμε «βιοασφάλεια».

Σ' ένα βιβλίο που δημοσιεύτηκε το 2013 –που θα άξιζε σήμερα να ξαναδιαβαστεί– ο Πατρίκ Ζιλμπερμάν, ένας γάλλος μελετητής, απέδειξε πως η υγειονομική ασφάλεια γινόταν ο βασικός μηχανισμός των κρατικών και διεθνών πολιτικών στρατηγικών, ενώ μέχρι πρότινος ανήκε στο περιθώριο των πολιτικών εκτιμήσεων. Ο Ζιλμπερμάν αποδεικνύει ότι πρόκειται να δημιουργηθεί ένα είδος «υγειονομικού τρόμου» ως εργαλείο διακυβέρνησης ενός φανταστικού, πλασματικού σεναρίου, το οποίο οι πολιτειολόγοι αποκαλούν *worst case scenario*, το «σενάριο της χειρότερης περίπτωσης». Έτσι, το 2005, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας είχε προειδοποιήσει ότι αναμένονταν μέχρι 150.000.000 θάνατοι λόγω της επερχόμενης γρίπης των πτηνών και είχε προτείνει μία στρατηγική για την οποία όμως, εκείνη την περίοδο, τα κράτη δεν ήταν ακόμη προετοιμασμένα, ενώ σήμερα επικαιροποιείται.

Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε ότι η βιοασφάλεια, ως παράδειγμα διακυβέρνησης των ανθρώπων, ξεπερνά σε αποτελεσματικότητα όλες τις μορφές διακυβέρνησης που γνωρίσαμε έως σήμερα. Γιατί; Είναι απλό. Διότι, όπως διαπιστώθηκε στην Ιταλία και αλλού, μόλις τίθεται ζήτημα απειλής της υγείας, οι άνθρωποι αποδέχονται, χωρίς αντιδράσεις, περιορισμούς των ελευθεριών τους, που ποτέ στο παρελθόν δεν θα είχαν φανταστεί ότι θα αποδεχόντουσαν. Όπως οι πολιτειολόγοι προέβλεψαν, έχουμε φτάσει στο παράδοξο να παρουσιάζεται η παύση κάθε πολιτικής δραστηριότητας και κοινωνικής σχέσης ως υποδειγματική μορφή πολιτικής συμμετοχής. Γίναμε μάρτυρες –τουλάχιστον στην Ιταλία, δεν ξέρω για την Ελλάδα– του παραδόξου, αριστερές οργανώσεις, παραδοσιακά συνηθισμένες να

καταγγέλλουν για παραβιάσεις του συντάγματος, να υποστηρίζουν αντιθέτως ανεπιφύλακτα περιορισμούς των ελευθεριών άνευ προηγουμένου – ούτε κατά τη διάρκεια των δύο παγκόσμιων πολέμων ούτε υπό το φασιστικό καθεστώς. Ούτε υπό το φασιστικό καθεστώς...

Για να γίνει λοιπόν κατανοητό πόσο λεπτός αλλά σε βάθος είναι αυτός ο μετασχηματισμός, σύμφυτος με τη στρατηγική της βιοασφάλειας, του μοντέλου διακυβέρνησης της βιοασφάλειας, θα ήθελα να δώσω ένα παράδειγμα, το οποίο μου φαίνεται ότι είναι χαρακτηριστικό. Στις αστικές δημοκρατίες, κάθε πολίτης έχει κατά κάποιο τρόπο ένα «δικαίωμα στην υγεία». Αυτό όμως το δικαίωμα, τώρα αντιστρέφεται σε μία νομική υποχρέωση για την υγεία, σε ένα καθήκον για την υγεία, χωρίς οι άνθρωποι να το συνειδητοποιούν. Ένα καθήκον το οποίο πρέπει να εκπληρώνεται με οποιοδήποτε κόστος και τίμημα. Πόσο ψηλά μπορεί να φτάσει λοιπόν αυτό το τίμημα; Όπως συνηθίζεται να λέγεται στην Ιταλία, όταν φτάσεις στο σημείο της πραγματικής βαρβαρότητας, όπως να καίγονται τα πτώματα των νεκρών χωρίς κηδεία.

Βαβυλωνία: Στα κείμενά σας επισημάνατε ότι από τη στιγμή που η τρομοκρατία ως πρόσχημα έχει εξαντληθεί, η «επινόηση» της επιδημίας προσφέρει τις ιδανικές συνθήκες για την επιβολή νέων μοντέλων καταστολής και ελέγχου. Σας ασκήθηκε μάλιστα έντονη κριτική για τον όρο «επινόηση» που χρησιμοποιήσατε. Τα κράτη ήταν ήδη εξοπλισμένα θεσμικά στις προηγούμενες κρίσεις, και εφάρμοσαν πολιτικές ήδη δοκιμασμένες σε πλανητική κλίμακα. Στην Ελλάδα ο κυβερνητικός εκπρόσωπος μάς ευχαρίστησε που θυσιάσαμε το αγαθό ελευθερίας προς χάριν αυτού της ζωής. Ο όρος «πόλεμος» χρησιμοποιήθηκε ευρέως στην περίπτωση της παρούσας πανδημίας, ενώ εσείς κάνατε λόγω για «εμφύλιο πόλεμο» μιας και ο εχθρός είναι μέσα μας κι όχι έξω. Ποια χαρακτηριστικά της καραντίνας πιστεύετε ότι ήρθαν για να μείνουν; Θεωρείτε ότι η επιδημία θα αποτελέσει το έδαφος για νέα πολιτικά δόγματα;

Αγκάμπεν: Βεβαίως. Όλες οι οικονομικές δραστηριότητες στην πραγματικότητα ήδη συνεχίζονται ή θα συνεχιστούν ή μάλλον ποτέ

δεν έπαψαν, αλλά το παράδειγμα της βιοασφάλειας, το οποίο προσπάθησα να ορίσω, θα παραμείνει. Με ποιον όμως τρόπο θα παραμείνει; Θα παραμείνει υπό αυτήν την αξιοπερίεργη νόρμα της «κοινωνικής αποστασιοποίησης».

Πιστεύω ότι είναι απαραίτητο να προβληματιστούμε σχετικά με αυτή τη νόρμα, που τόσο αξιοπερίεργα εμφανίστηκε ταυτοχρόνως σε όλο τον κόσμο. Εντελώς ξαφνικά, σε όλες τις χώρες, γίνεται λόγος για την «κοινωνική αποστασιοποίηση» –δεν γνωρίζω πώς λέγεται στην ελληνική γλώσσα– σαν να είχε ήδη προετοιμαστεί αυτή η νόρμα εκ των προτέρων. Είναι αξιοπερίεργη αυτή η νόρμα, καθότι δεν αναφέρεται σε σωματική ή προσωπική αποστασιοποίηση, όπως θα ήταν φυσιολογικό εάν επρόκειτο για έναν ιατροτεχνολογικό μηχανισμό, αλλά στην «κοινωνική αποστασιοποίηση». Δεν θα μπορούσε να υπάρξει πιο σαφής διατύπωση ότι πρόκειται για ένα νέο πρότυπο οργάνωσης της κοινωνίας, δηλαδή, για έναν μηχανισμό θεμελιωδώς πολιτικό. Αλλά τι είδους κοινωνία είναι αυτή όταν βασίζεται στην απόσταση; Μπορεί μια τέτοια κοινωνία να συνεχίζει να χαρακτηρίζεται πολιτική; Τι είδους σχέση, πολιτική ή απλούστερα ανθρώπινη, μπορεί να δημιουργηθεί μεταξύ των ανθρώπων όταν πρέπει να κρατούν ένα μέτρο απόσταση μεταξύ τους και το πρόσωπό τους να καλύπτεται από μία μάσκα;

Ο [Ελίας] Κανέτι, στο αριστουργηματικό του έργο *Μάζα και Εξουσία*, όρισε τη μάζα μέσω της αντιστροφής του «φόβου της επαφής» έναντι της εγγύτητας μέσα στο πλήθος. Όπως αναφέρει, οι άνθρωποι συνήθως δεν θέλουν να έρθουν σε επαφή, ενώ μέσα στην πυκνή μάζα σφίγγονται ο ένας με τον άλλο. Και δεν ξέρω τι θα έλεγε ο Κανέτι για την κοινωνική αποστασιοποίηση που παρατηρείται στις μέρες μας, βλέποντας μία μάζα που ενώ αποτελείται από άτομα, εκείνα παραδόξως κρατιούνται σε απόσταση και δεν θέλουν να αγγιχτούν. Όπως συχνά συμβαίνει, φυσικά αυτή η αποστασιοποίηση επιτεύχθηκε εύκολα, διότι στην πραγματικότητα κατά κάποιο τρόπο προϋπήρχε.

Οι ψηφιακές συσκευές, με τις οποίες όλοι πλέον είναι εξοικειωμένοι από καιρό, έχουν συνηθίσει τα ανθρώπινα όντα σε

ΕΙΚΟΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΠΟΙΗΜΕΝΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ.

Σε αυτό το σημείο παρατηρείται ότι η επιδημία και η τεχνολογία συμπλέκονται αδιαχώριστα. Και σίγουρα δεν με εξέπληξε το γεγονός ότι ο επικεφαλής της λεγόμενης task force που διορίστηκε από την ιταλική κυβέρνηση, για να αντιμετωπίσει τις συνέπειες της επιδημίας, είναι ο διευθυντής ενός από τα μεγαλύτερα δίκτυα ψηφιακής επικοινωνίας. Είναι το επιστέγασμα! Και πράγματι, ήταν αυτός, ο ίδιος επικεφαλής της task force, ο οποίος διευθύνει ένα από τα μεγαλύτερα δίκτυα ψηφιακής επικοινωνίας, που ανακοίνωσε αμέσως ότι η εφαρμογή της νέας τεχνολογίας 5G θα συμβάλει στην αποφυγή οποιασδήποτε πιθανότητας μόλυνσης (contagio), δηλαδή επαφής (contatto), μεταξύ των ανθρώπων. Κι έτσι είδαμε το υπουργείο να ανακοινώνει αμέσως ότι από του χρόνου τα πανεπιστημιακά μαθήματα στην Ιταλία θα γίνονται μόνο μέσω του διαδικτύου. Όπως είδα, αυτό συμβαίνει και σε πολλές άλλες χώρες –και στην Αγγλία– κι αυτό είναι πολύ σοβαρό. Για ποιον λόγο; Διότι αυτό που εξαφανίζεται είναι η μορφή της φοιτητικής ζωής. Εξαφανίζεται η πιο ευαισθητοποιημένη πολιτικά τάξη, οι φοιτητές, οι οποίοι συναθροίζονται και συμβιώνουν. Κατ' αυτό τον τρόπο, οι άνθρωποι δεν θα αναγνωρίζονται πλέον κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον στο πρόσωπο, έστω όντας καλυμμένο από μια μάσκα υγειονομικού τύπου, αλλά μέσω ψηφιακών συσκευών που θα αναγνωρίζουν τα βιολογικά τους δεδομένα τα οποία θα συλλέγονται εκ των προτέρων. Κατά συνέπεια, σίγουρα θα συνεχιστεί και η απαγόρευση κάθε είδους «συνάθροισης». Ο παράξενος αυτός όρος, «συνάθροιση», που είδα ότι χρησιμοποιείται και στη γαλλική γλώσσα, όταν δηλαδή οι άνθρωποι συνευρίσκονται είτε για πολιτικούς λόγους είτε απλά για λόγους φιλίας. Αυτό θα συνεχιστεί να απαγορεύεται.

Βαβυλωνία: Στο βιβλίο σας *Homo Sacer, Κυρίαρχη εξουσία και γυμνή ζωή* υπογραμμίζετε ότι σε κάθε νεωτερικό κράτος υπάρχει μια γραμμή που οριοθετεί το σημείο στο οποίο η απόφαση για τη ζωή μετασχηματίζεται σε απόφαση περί του θανάτου και η βιοπολιτική μετατρέπεται σε θανατοπολιτική. Έτσι, με βάση

αυτό, ο κυρίαρχος ενεργεί σε στενή συνεργασία με τον νομικό, τον γιατρό, τον επιστήμονα, τον ιερέα.

Σήμερα η Ιατρική μπορεί να παρέχει στην εξουσία τη δυνατότητα ή την ψευδαίσθηση της αυθεντίας, το οποίο λειτουργεί τόσο σε πολιτικό όσο και σε ηθικό επίπεδο. Η υπαγωγή της ζωής στη στατιστική οδηγεί αναπόδραστα σε μια λογική της ζωής που δεν είναι άξια να βιωθεί, και το πολιτικό σώμα μετασχηματίζεται σε ένα βιολογικό σώμα. Μάλιστα, σε πρόσφατο άρθρο σας επισημάνατε ότι στο σύγχρονο δυτικό κόσμο οι «τρεις θρησκείες» (ο χριστιανισμός, ο καπιταλισμός και η επιστήμη) συνυπάρχουν και συγκρούονται ταυτόχρονα, ενώ σήμερα η σύγκρουση έχει αναζωπυρωθεί μεταξύ της επιστήμης και των άλλων δύο θρησκειών. Πώς κρίνετε τη στάση των επιστημόνων, και ειδικότερα της ιατρικής, στην παρούσα κρίση και ποια η σχέση της με τη διαχείριση της εξουσίας;

Αγκάμπεν: Θεωρώ ότι είναι εξαιρετικά σημαντικό να μην υποτιμηθεί ο καθοριστικός ρόλος που διαδραμάτισαν η επιστήμη και η ιατρική –ειδικότερα η ιατρική– στη δημιουργία και στην άρθρωση του παραδείγματος της βιοασφάλειας. Η επιστήμη και η ιατρική διαδραμάτισαν αυτόν τον πολιτικό ρόλο όχι τόσο ως σοβαρές επιστήμες, αλλά επειδή, επί της ουσίας, ενήργησαν ως ένα είδος θρησκείας. Προσωπικά πιστεύω –σαφώς απλοποιώντας κάπως– ότι στο σύγχρονο δυτικό κόσμο έχουν συνυπάρξει τρία μεγάλα συστήματα πίστης• υπό μία έννοια τρεις θρησκείες. Ο χριστιανισμός, ο καπιταλισμός και η επιστήμη. Αυτές οι τρεις θρησκείες έχουν διασταυρωθεί στην ιστορία ποικιλοτρόπως. Πολέμησαν και συγκρούστηκαν μεταξύ τους, και στην πορεία σταδιακά συμφιλιώθηκαν έως ότου να εδραιωθεί κατά τη Νεωτερικότητα ένα είδος ειρηνικής συμβίωσης μεταξύ των κοινών συμφερόντων. Το καινούριο δεδομένο, το οποίο δεν είχαμε αντιληφθεί αλλά μπορούμε πλέον να το διακρίνουμε ξεκάθαρα, είναι ότι η επιστήμη, ιδίως η ιατρική, έχει εισέλθει σε μια υπόγεια σύγκρουση με τις άλλες δύο θρησκείες από την οποία, είναι πλέον σαφές, ότι εξήλθε νικήτρια. Δηλαδή, οι άλλες δύο δυτικές θρησκείες, του Χριστού και του χρήματος, κατά κάποιον

τρόπο έχουν ηττηθεί και έδωσαν την πρωτοκαθεδρία στη θρησκεία της επιστήμης και της ιατρικής. Κι αυτό είναι προφανές.

Είδαμε την καθολική εκκλησία εύκολα να απαρνείται τελείως τις αρχές και τις παραδόσεις της, ξεχνώντας ότι, ο Άγιος –του οποίου ο τωρινός Πάπας έχει σφετεριστεί τον τίτλο– αγκάλιαζε τους λεπρούς, ότι ένα από τα θεμελιώδη έργα ελέους ήταν να επισκέπτεται τους αρρώστους και ότι τα ιερά μυστήρια τελούνται μόνο δια φυσικής παρουσίας. Ιδού λοιπόν• η εκκλησία όλα αυτά τα ξέχασε. Δεν ξέρω τι συνέβη στην ορθόδοξη εκκλησία, αλλά η ρωμαιοκαθολική εκκλησία απλώς παραιτήθηκε.

Όσο για τον καπιταλισμό, παρόλο που υπήρξαν κάποιες διαμαρτυρίες, είδαμε ότι τελικά αποδέχτηκε τις απώλειες στην παραγωγή, τις οποίες ποτέ στο παρελθόν δεν θα τις είχε υπολογίσει, γνωρίζοντας όμως –τώρα πλέον αρχίσαμε να το καταλαβαίνουμε– ότι αργότερα θα επανέρχονταν σε μία συμφωνία με τη νέα επιστημονική θρησκεία, με την οποία έχει βαθιά ριζωμένους οικονομικούς δεσμούς. Υπάρχει ένας δεσμός, βαθιά ριζωμένος, ανάμεσα στον καπιταλισμό και τη φαρμακευτική βιομηχανία και δεν πρέπει να τον αψηφούμε.

Στη σύγκρουση λοιπόν μεταξύ αυτών των θρησκειών, αυτό που διακυβεύονταν δεν ήταν τόσο η θεωρία, που στη θρησκεία ονομάζεται δόγμα. Ούτε η επιστημονική θεωρία τέθηκε υπό αμφισβήτηση. Ήταν οι πολιτισμικές πρακτικές, η συμπεριφορά των ανθρώπων, δηλαδή, η συμπεριφορά των πιστών.

Ο Ιβάν Ίλιτς, ίσως ο μεγαλύτερος και δριμύτερος κριτικός της Νεωτερικότητας, έδειξε πως η αυξανόμενη ιατρικοποίηση του σώματός μας, με την οποία είμαστε πλέον τόσο εξοικειωμένοι, έχει μεταμορφώσει τη βιωμένη εμπειρία κάθε ατόμου στο σώμα και τη ζωή του.

Αυτό είναι ένα σημαντικό σημείο, ειδάλλως, εάν δεν ληφθεί υπόψη αυτή η μεταμόρφωση της ενσώματης εμπειρίας, δεν μπορεί να γίνει κατανοητό πώς είναι δυνατόν οι άνθρωποι να αποδέχτηκαν αδιαμαρτύρητα την επιβολή των περιοριστικών μέτρων

εξαίρεσης. Εκείνο που συνέβη είναι ότι οι άνθρωποι διέσπασαν την ενότητα της έμβιας ύπαρξής τους, η οποία όμως είναι πάντα, αδιαχώριστα και ταυτόχρονα, σωματική και πνευματική. Ασφαλώς δεν ζούμε υπό αυτόν τον διαχωρισμό. Έχουμε το συνολικό βίωμα της σωματικής, πνευματικής και κοινωνικής εμπειρίας μας. Εκείνο που συνέβη, υπό την επήρεια της αυξανόμενης ιατρικοποίησης, είναι ότι αυτή η ενότητα διασπάστηκε αφενός σε μια καθαρά βιολογική οντότητα –η βιολογική ζωή, η φυτική ζωή– και αφετέρου σε μία κοινωνική, πολιτισμική και πολιτική ζωή. Αυτή η διάσπαση είναι πολύ σημαντική, αλλά δεν παύει να είναι μία αφαίρεση, αλλά μία αφαίρεση ισχυρή και αποτελεσματική.

Ο ιός της covid-19 ανέδειξε ξεκάθαρα ότι οι άνθρωποι δεν πιστεύουν πλέον σε τίποτα άλλο πέρα από τη γυμνή βιολογική ζωή. Έτσι, παρατηρήθηκε στη χώρα μου, οι ιταλοί πολίτες, μπροστά στον κίνδυνο –στην πραγματικότητα πολύ μακρινό– μήπως και αρρωστήσουν, να παραιτούνται σχεδόν από όλα: τις φυσιολογικές συνθήκες διαβίωσης, τις κοινωνικές τους σχέσεις, την εργασία τους, τις πολιτικές και θρησκευτικές πεποιθήσεις τους, ακόμη και από τη φιλία και τον έρωτα.

Όπως είπα, αυτή η διχοτόμηση μεταξύ βιολογικής και κοινωνικής ζωής είναι μία αφαίρεση. Και βέβαια είναι μία αφαίρεση, ωστόσο γνωρίζετε ότι η σύγχρονη ιατρική πραγμάτωσε αυτήν την αφαίρεση μέσω των συσκευών μηχανικής υποστήριξης, οι οποίες μπορούν να διατηρούν σχεδόν επ’ αόριστον το ανθρώπινο σώμα σε μία κατάσταση πλήρους φυτικής ζωής στις μονάδες εντατικής θεραπείας. Πρόκειται για μία θολή πραγματικότητα, μία γκρίζα ζώνη, η οποία δεν πρέπει ποτέ να υπερβαίνει τα όρια της. Είναι αναγκαία, αλλά δεν πρέπει ποτέ να υπερβαίνει τα αυστηρά ιατρικά της όρια στις μονάδες εντατικής θεραπείας.

Αντιθέτως, εκείνο που τελικά συνέβη σήμερα με την επιδημία είναι ότι το σώμα, σε μία κατάσταση πλήρους φυτικής ζωής στη μονάδα εντατικής θεραπείας, έχει γίνει ένα είδος πολιτικού παραδείγματος βάση του οποίου οι πολίτες πρέπει να ρυθμίσουν τη συμπεριφορά τους συρρικνώνοντας τη ζωή τους σε μία καθαρά βιολογική ζωή. Η διατήρηση, με οποιοδήποτε τίμημα, αυτής της

φυτικής ζωής, η οποία διαχωρίζεται με ασαφές τρόπο από την κοινωνική ζωή, θεωρώ ότι είναι το πιο εντυπωσιακό στοιχείο της νέας αυτής θρησκευτικής λατρείας στην ιατρική, η οποία μετατράπηκε η ίδια σε θρησκεία.

Βαβυλωνία: Μια κριτική που σας ασκείται σχετικά με την κατάσταση εξαίρεσης αλλά και τον τρόπο διάρθρωσης της εξουσίας που προκρίνετε είναι αυτή του πεσιμισμού. Δηλαδή, ότι μέσα από τη θεωρία σας ότι στις σύγχρονες καπιταλιστικές δημοκρατίες είμαστε όλοι εν δυνάμει *homines sacri* το πλαίσιο της κατάστασης εξαίρεσης δημιουργεί τους όρους ώστε η κυριαρχία να καταστεί μια ανυπέβλητη και ζοφερή συνθήκη την οποία οι κοινωνίες δύσκολα μπορούν να αντιπαλέψουν. Θα θέλαμε ένα σχόλιό σας. Και επιπλέον, ποια είναι κατά τη γνώμη σας τα περιθώρια αντίστασης στη σημερινή συνθήκη και τι νέο μπορεί να γεννηθεί;

Αγκάμπεν: Η απαισιοδοξία και η αισιοδοξία δεν αποτελούν πεδία στοχασμού αλλά κατά βάση αμφίβολες ψυχολογικές κατηγορίες. Όσοι τις χρησιμοποιούν στο πεδίο της διανόησης αποδεικνύουν μονάχα την αδυναμία τους να σκέφτονται, εάν όχι, την ανοησία τους.

Η Σιμόν Βείλ, η φιλόσοφος η οποία στοχάστηκε με υποδειγματικό τρόπο επί της αλλαγής των πολιτικών κατηγοριών κατά τη Νεωτερικότητα, σε μια σειρά άρθρων της τη δεκαετία του 1930, είχε προειδοποιήσει ότι ήταν αναγκαίο να είμαστε επιφυλακτικοί απέναντι σε εκείνους οι οποίοι, αντιμέτωποι με την άνοδο του φασισμού στην Ευρώπη, θρέφονταν με φρούδες προσδοκίες και με λόγια που είχαν χάσει το νόημά τους. Πιστεύω ότι σήμερα πρέπει να αναστοχαστούμε με σοβαρότητα, εάν ορισμένες λέξεις που εξακολουθούμε να χρησιμοποιούμε, όπως δημοκρατία, εκλογές, σύνταγμα, νομοθετική εξουσία –όλες αυτές οι έννοιες– στην πραγματικότητα έχουν χάσει από καιρό το πολιτικό τους νόημα. Μόνο, δηλαδή, εάν καταφέρουμε να διατηρήσουμε την πνευματική μας διαύγεια και παραμένοντας συγκεντρωμένοι στις νέες μορφές δεσποτισμού που έχουν πλέον δημιουργηθεί αντικαθιστώντας σε κάθε σπιθαμή τις παλιές κατηγορίες, θα καταφέρουμε τελικά να

χαράξουμε τις νέες μορφές αντίστασης, στις οποίες αναφερθήκατε, τις νέες μορφές αντίστασης, τις οποίες θα μπορούσαμε να αντιτάξουμε.

Βαβυλωνία: Το προσφυγικό ζήτημα τα τελευταία χρόνια αποτελεί ένα μείζον ζήτημα που καλείται να αντιμετωπίσει η ανθρωπότητα. Η μετακίνηση των πληθυσμών στη σημερινή συνθήκη μπορεί ιστορικά να συγκριθεί, στην αριθμητική της διάσταση τουλάχιστον, μ' εκείνη που συνέβη μετά τους δύο παγκοσμίους πολέμους. Τόσο η Ελλάδα όσο και η Ιταλία λόγω της γεωπολιτικής τους θέσης βιώνουν με ένταση το ζήτημα του βίαιου εκπατρισμού μεγάλων πληθυσμών από την Ανατολή προς τη Δύση. Σε ένα παλιό σας κείμενο με τίτλο *Πέρα από τα δικαιώματα του ανθρώπου* αναφέρετε ότι οι διακηρύξεις των δικαιωμάτων αποτελούν τον τόπο «όπου συμβαίνει το πέρασμα από τη θεϊκής προέλευσης βασιλική κυριαρχία στην εθνική κυριαρχία». Έτσι συγκροτείται η ένταξη της ζωής στη σφαίρα της κρατικής κυριαρχίας. Η μεταμόρφωση του υπηκόου σε πολίτη σημαίνει τη μετατροπή της φυσικής γυμνής ζωής (γέννηση) σε άμεσο αντικείμενο κυριαρχίας. «Η αρχή της γέννησης και η αρχή της κυριαρχίας, διαχωρισμένες στο ancient regime, ενώνονται τώρα αμετάκλητα για να αποτελέσουν το θεμέλιο του νέου έθνους-κράτους». Έτσι έχουμε την ταύτιση της γέννησης με το έθνος, ενώ η δυνατότητα στο δικαίωμα μπορεί να αποδοθεί στον άνθρωπο μόνο από τη στιγμή που αυτός εγγράφεται στη σφαίρα της κρατικής κυριαρχίας, ως υπήκοος κι όχι ως πολίτης. Ο πρόσφυγας αποτελεί το σημείο ρήξης μεταξύ της γέννησης και της εθνικότητας, ρηγματώνει την ταύτιση ανθρώπου και πολίτη και έτσι δημιουργεί κρίση στο κυρίαρχο αφήγημα, στο τρίπτυχο κράτος-έθνος-έδαφος. Σήμερα η στρατηγική της Ευρώπης απέναντι στους πρόσφυγες λαμβάνει χώρα μέσω πολεμικών κραυγών, χρησιμοποιώντας χώρες όπως η Ελλάδα, η Τουρκία και η Λιβύη ως αποθήκες ψυχών. Σε αυτό το κείμενο επίσης επισημαίνετε ότι υπάρχει επιτακτική ανάγκη για έναν επαναπροσδιορισμό της έννοιας του πολίτη στον ευρωπαϊκό κόσμο, που θα επιτρέψει μια ομαλότερη ενσωμάτωση των πληθυσμών αυτών. Θα θέλαμε ένα σχόλιό σας για τα παραπάνω.

Αγκάμπεν: Στο κείμενο που αναφέρετε, προσπάθησα, ακολουθώντας τα ίχνη του δοκιμίου της Χάνα Άρεντ με τίτλο *Εμείς οι Πρόσφυγες*, ν' αντιπαραβάλλω τη μορφή του πρόσφυγα με τη μορφή του πολίτη. Αποτελούσε για εμένα ζήτημα αμφισβήτησης του νοήματος περί παραβίασης της Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του 1789 με την αμφιλεγόμενη διάκριση μεταξύ του Ανθρώπου και του Πολίτη – «δικαιώματα του ανθρώπου και του πολίτη». Όπως για την ακρίβεια η Χάνα Άρεντ είχε γράψει, ότι δηλαδή οι πρόσφυγες ήταν η πρωτοπορία του λαού τους. Η Χάνα Άρεντ έγραψε ότι, οι πρόσφυγες είναι πρωτοπορία των λαών τους εκείνη την εποχή. Προς την ίδια κατεύθυνση πρότεινα την αντικατάσταση του πολίτη από τον πρόσφυγα, ως το θεμελιώδες πολιτικό πρότυπο, επιδιώκοντας ν' ασκήσω κριτική στην κεντρικότητα της έννοιας του πολίτη και αντικαθιστώντας την με εκείνη του πρόσφυγα. Πράγματι, κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα, η έννοια της ιθαγένειας έχανε σταδιακά οποιοδήποτε έγκυρο πολιτικό περιεχόμενο, όδευε δηλαδή προς την πλήρη αποπολιτικοποίησή της. Με άλλα λόγια, σήμερα ο πολίτης δεν αποτελεί πλέον σύμβολο ενεργής πολιτικής συμμετοχικότητας, αλλά κυρίως, μία μορφή αποπολιτικοποίησης.

Εν συντομία, πιστεύω ότι, για το σύγχρονο βιοπολιτικό παράδειγμα, αυτή η έννοια του πολίτη δεν έχει πλέον και τόσο νόημα. Εκείνο όμως που τελικά συνέβη με το νέο παράδειγμα της βιοασφάλειας και εφαρμόζεται πλέον μπροστά στα μάτια μας –επιμένω ότι βρισκόμαστε μπροστά σε κάτι καινούργιο κι ένα βήμα ακόμη παραπέρα– είναι ότι σε ένα τέτοιου είδους πλαίσιο, η έννοια της ιθαγένειας έχει πλέον αλλάξει άρδην. Η επιδημία απέδειξε ότι ακόμα και ο πολίτης, εν τέλει, συρρικνώνεται στη γυμνή βιολογική του ύπαρξη. Για την ακρίβεια, απέδειξε ότι επιθυμεί να το κάνει από μόνος του. Κατ' αυτόν τον τρόπο λοιπόν, ο πολίτης αφομοιώνεται με τον πρόσφυγα χωρίς δικαιώματα, διότι ο πρόσφυγας, είναι ο ορισμός του ανθρώπου χωρίς δικαιώματα, η γυμνή ζωή. Μπορούμε λοιπόν να ισχυριστούμε ότι στις μέρες μας, ο πρόσφυγας εσωτερικεύθηκε μέσα στο ίδιο το σώμα του πολίτη. Εντούτοις, ο πολίτης και ο πρόσφυγας ενσωματώνονται στο ίδιο σώμα.

Πιστεύω, επομένως, πως είμαστε σε θέση να διακρίνουμε ότι, ένας νέος εμφύλιος πόλεμος σχεδιάζεται, στον οποίο ο εχθρός, όπως και ο ιός, είναι εσωτερικευμένος μέσα στο ίδιο μας το σώμα. Όπως συνήθως συμβαίνει, όταν οι αντιμαχόμενοι καταλήγουν να γίνονται υπερβολικά όμοιοι μεταξύ τους, ο εμφύλιος πόλεμος μαίνεται ακόμα πιο άγριος και χωρίς ανακωχή. Πιστεύω ότι σε αυτό οδεύουμε.

Βαβυλωνία: Η ακραία κατάσταση που δημιουργήθηκε από την επιδημία προκάλεσε έναν υπέρμετρο πανικό. Η αντιμετώπιση βασίστηκε κυρίως στα εθνικά κράτη κι όχι τόσο στους διεθνείς οργανισμούς, οι οποίοι βρέθηκαν σε μια μεγάλη αμηχανία για το τι έπρεπε να πράξουν. Η επέκταση της παγκοσμιοποίησης αλλά και η αδυναμία του κυρίαρχου παραδείγματος να νομιμοποιήσει τα θεμέλια εγκυρότητάς του στα άτομα και τις κοινωνίες έδειχνε να εξοβελίζει τον ρόλο των κρατών από την διαχείριση της πολιτικής, προτάσσοντας την αγορά ως τον μόνο ρυθμιστικό παράγοντα. Βλέπουμε σήμερα με αφορμή την επιδημία να ενισχύεται η έννοια του Ηγέτη, και οι κυβερνήτες των κρατών να παρουσιάζονται ως οι σωτήρες της κοινωνίας – στην Ελλάδα το βιώνουμε αυτό. Ποια νομίζετε ότι θα είναι η συνθήκη του εθνικού κράτους μετά την πανδημία;

Αγκάμπεν: Οι αρχαιολογικές έρευνές μου σχετικά με την ιστορία της δυτικής πολιτικής, στην οποία έχω αφιερωθεί τα τελευταία τριάντα χρόνια, μου έδειξαν ότι το σύστημα διακυβέρνησης στη δυτική πολιτική είναι πάντα διπλό, είναι πάντα διπολικό. Σ' ένα δικαίως διάσημο βιβλίο του, ο Καρλ Πολάνυι απέδειξε ότι, ήδη από την εποχή της πρώτης βιομηχανικής επανάστασης στην Αγγλία, η ιδεολογία της αγοράς –ο μερκαντιλισμός– συναποτελούσε μαζί με την κρατική εξουσία το ίδιο σύστημα• ενώ φαινόταν ότι της ασκούσε κριτική και της αντιτιθόταν, χωρίς αυτή δεν θα είχε καταφέρει να εφαρμόσει το μεγάλο μετασχηματισμό της δυτικής κοινωνίας.

Ο Πολάνυι απέδειξε ότι η βιομηχανική επανάσταση συντελέστηκε μέσω της συνεργασίας δύο δυνάμεων που φαινομενικά δεν σχετίζονταν μεταξύ τους: της αγοράς και του κράτους.

Πιστεύω όμως ότι το ίδιο ίσχυε σε κάθε περίοδο της ιστορίας της Δύσης. Η κρατική εξουσία συνυπήρχε πάντα μαζί με τις νέες εξουσίες, με τις νέες δυνάμεις που αναπτύσσονταν τόσο εντός όσο και εκτός αυτής. Αρκεί μόνο να αναλογιστούμε τη δυναδικότητα της χρονικής και της πνευματικής εξουσίας, η οποία κυριάρχησε επί αιώνες στην πολιτική κουλτούρα της Δύσης.

Επομένως, όταν σήμερα μιλάμε για παγκοσμιοποίηση, δημόσιους χώρους και την επακόλουθη κρίση του έθνους-κράτους, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι, σαφώς, το παγκόσμιο σύστημα θα μετασχηματιστεί, αλλά δεν θα καταργήσει ποτέ τα έθνη-κράτη από τα οποία εξαρτάται προκειμένου να πραγματωθεί. Ως εκ τούτου, θα θεσπίσει μαζί τους, ακριβώς, ένα διπολικό σύστημα, ένα σύστημα διπλής λειτουργίας. Αυτό στις μέρες μας κατέστη πασιφανές με την επιδημία, η οποία έδειξε με ξεκάθαρο τρόπο, ότι είναι μία αναμφίβολα παγκόσμια στρατηγική, όπως αυτή ακριβώς που προβλέπονταν για την πανδημία από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας.

Είναι γεγονός ότι, μία παγκόσμια στρατηγική δεν είναι δυνατόν να επιτευχθεί χωρίς την αποφασιστική παρέμβαση των εθνών-κρατών, που αποτελούν και τα μόνα που μπορούν να λάβουν —όπως και το έκαναν— τα αναγκαστικά μέτρα εξαίρεσης, τα οποία και απαιτούνται για τη συγκεκριμένη στρατηγική.

Όπως έχουμε ήδη πει, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η επιδημία, η οποία προέρχεται από τη λέξη *δήμος*, είναι ένα πολιτικό φαινόμενο. Γράφεται ως *εξής, παν-δημία*, στην οποία ο δήμος δεν αποτελεί πλέον ένα πολιτικό σώμα αλλά απλώς ένα βιοπολιτικό —βιολογικό— πληθυσμό.

Βαβυλωνία: Στον γερμανικό τύπο διαβάσαμε πρόσφατα αρθρογραφία η οποία έθετε το ζήτημα του ποιο πολίτευμα αντιμετώπισε καλύτερα την πανδημική κρίση: η δημοκρατία ή η δεσποτεία. Το αριστοτελικό ερώτημα σχετικά με το βέλτιστο πολίτευμα το οποίο είχε επί μακρόν καταχωνιαστεί κάτω από τη θριαμβευτική επικράτηση της φιλελεύθερης δημοκρατίας, δειλά-δειλά επιστρέφει. Η δεδομένη αμφισβήτηση του φιλελεύθερου,

παγκοσμιοποιημένου status quo θα περάσει αναγκαστικά μέσα από αυταρχικά και συγκεντρωτικά νήματα ή υπάρχει, ζώσα, μια προοπτική αναδημιουργίας μιας δημοκρατικής πολιτικής πέρα από κράτος και αγορά;

Αγκάμπεν: Πιστεύω ότι η εναλλακτική ανάμεσα στη δημοκρατία και τον δεσποτισμό είναι μία ψευδής εναλλακτική. Το γεγονός ότι στις μέρες μας ένα ολοκληρωτικό κράτος όπως η Κίνα, αναφέρεται ως μοντέλο σε σχέση με την αντιμετώπιση της επιδημίας, δείχνει σε ποιο βαθμό πολιτικής ανευθυνότητας έχουμε φτάσει. Οι αποκαλούμενες δημοκρατικές κοινωνίες έφτασαν σε τέτοιο βαθμό πολιτικής ανευθυνότητας όσο ποτέ άλλοτε και βρίσκονται πραγματικά στο όριο να μετατραπούν σε φασιστικές.

Εννοείται ότι στην εποχή μας τίθεται το ζήτημα της ανεπάρκειας και της παρακμής της δημοκρατίας. Για παράδειγμα, ήδη ο Χάιντεγκερ, σε ένα διαφορετικό μεν πλαίσιο, έθεσε τον προβληματισμό, εάν η δημοκρατία ήταν η κατάλληλη μορφή πολιτεύματος ενόψει του προβλήματος αναφορικά με την τεχνολογία. Ο Χάιντεγκερ έθεσε τον εξής προβληματισμό σε σχέση με την τεχνολογία, η οποία σήμερα αποτελεί, πράγματι, το κυρίαρχο πολιτικό φαινόμενο: είναι η δημοκρατία σε θέση να κυβερνά την τεχνολογία ή τελικά κυβερνάται από αυτήν, όπως τελικά διαπιστώνεται; Το λάθος, κατά τη γνώμη μου, έγκειται στο να τίθεται η εναλλακτική, δημοκρατία-δεσποτισμός, ενώ γνωρίζουμε ήδη, τόσο από τους αρχαίους όσο και από τον [Αλεξίς ντε] Τοκβίλ, ότι η δημοκρατία τείνει να εκφυλίζεται αυθόρμητα σε δεσποτισμό. Πρέπει λοιπόν να σκεφτούμε μία άλλη μορφή πολιτικής, η οποία να ξεφεύγει από αυτήν την αιώνια ταλάντωση, μεταξύ της δημοκρατίας που εκφυλίζεται σε δεσποτισμό και ενός δεσποτισμού που προσποιείται ότι είναι δημοκρατικός. Έτσι δεν είναι; Διότι με αυτό έχουμε να κάνουμε σήμερα. Νομίζω ότι είναι αδύνατον να πούμε –δεν είμαστε σε θέση– εάν σήμερα στην Ευρώπη ζούμε σε μία δημοκρατία που έχει μετατραπεί σε δεσποτισμό ή σε έναν ολοκληρωτισμό που μεταμφιέζεται σε δημοκρατία. Προσωπικά πιστεύω ότι, πέρα από τις δύο αυτές μορφές και το δίπολο δημοκρατία-δεσποτισμός, θα πρέπει να

επινοήσουμε την πολιτική του μέλλοντος – εάν μπορέσει ποτέ να υπάρξει.

Βαβυλωνία: Σε τοποθετήσεις σας το προηγούμενο διάστημα ασκήσατε κριτική στην κρατική διαχείριση της πανδημίας και συγκεκριμένα στην επιβολή μέτρων απαγόρευσης και αναστολής πολλών κοινωνικών δραστηριοτήτων από τις κυβερνήσεις διαφόρων κρατών. Ωστόσο, τα μέτρα αυτά αντιμετωπίστηκαν με εμφανή επιφυλακτικότητα, αν όχι με εχθρότητα, και από ένα αξιοσημείωτο κομμάτι κρατικών αξιωματούχων. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν ο Τραμπ, ο Μπολσονάρου, ο Μπόρις Τζόνσον, δικτάτορες όπως ο Λουκασένκο της Λευκορωσίας και φυσικά πάρα πολλοί παράγοντες της διεθνούς αγοράς. Πώς αξιολογείτε αυτήν την αποστροφή προς τα απαγορευτικά μέτρα που φαίνεται να εκφράζεται από κάποια τμήματα των διεθνών ελίτ;

Αγκάμπεν: Πιστεύω ότι και σε αυτή την περίπτωση μπορούμε να λάβουμε υπόψη μας τη σύγχυση που εξουσιάζει σήμερα τον ανθρώπινο νου όσον αφορά στα πιο φλέγοντα πολιτικά ζητήματα. Υπάρχει πολλή σύγχυση. Το φαινόμενο της επιδημίας, ως φαινόμενο εξαίρεσης, ανέδειξε την κατάσταση της νοητικής σύγχυσης καθώς και σε ποιο βαθμό η στεγνή αντιπολίτευση μεταξύ δεξιάς και αριστεράς στερείται πλέον παντελώς οποιουδήποτε πολιτικού περιεχομένου.

Πρόσφατα, ενεπλάκη και στη Γερμανία σε μία άλλη υπόθεση. Μία ομάδα της άκρας αριστεράς, η οποία διαδήλωνε ενάντια στις παραβιάσεις των συνταγματικών ελευθεριών, δέχτηκε βίαιη επίθεση ότι συνυπήρχε σε αυτές τις διαδηλώσεις με την άκρα δεξιά. Προφανώς με αυτόν τον τρόπο προσπαθούσαν να διασύρουν μία απολύτως θεμιτή αντίδραση.

Είναι σημαντικό να γίνει κατανοητό ότι η αλήθεια παραμένει αλήθεια είτε λέγεται από την αριστερά είτε λέγεται από τη δεξιά. Εάν ένας φασίστας υποστηρίζει ότι $2+2=4$, αυτό δεν μπορεί να αποτελεί μία διαμαρτυρία κατά των μαθηματικών και αντιστοίχως, εάν λέγεται ότι $2+2=5$ – όπως άλλωστε συμβαίνει συχνά στην αριστερά. Έτσι δεν είναι; Απεναντίας, είναι

σημαντικό να αναλυθούν οι λόγοι που οδηγούν τα πρόσωπα, τα οποία κατονομάσατε στην ερώτησή σας, να υποστηρίζουν μία συγκεκριμένη άποψη. Δεν μπορώ να κατανοήσω τις στρατηγικές που υπηρετούνται για άλλους σκοπούς χρησιμοποιώντας μία ορθή, απολύτως δόκιμη, κατά τα άλλα, άποψη. Δεν πρέπει να αμφισβητείται η απaráμιλλη αλήθεια εκείνης της άποψης.

Πώς να επιχειρηματολογείτε ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία χωρίς να είστε βαρετοί γκρινιαρήδες ή boomer σοσιαλδημοκράτες

του Στέφανου Μπατσή

πρώτη δημοσίευση στο περιοδικό Kaboom

Στις 23 Οκτωβρίου του 2012 καταλάβαμε το κυλικείο της Νομικής στην Αθήνα, κι από τότε το κυλικείο έγινε Κυλικείο και μάλιστα Αυτοδιαχειριζόμενο. Μαζεύτηκε μπούγιο, τσακωθήκαμε με πόρτες και λουκέτα, βάλαμε μουσική και φτιάξαμε καφέδες, συνευλεσιαστήκαμε πολύ πιο μαζικά απ' ό,τι περιμέναμε, βάψαμε τοίχους, μας απείλησαν και τους απειλήσαμε, τα σπάσαμε και τα βρήκαμε• ήταν σούπερ! Μέσα στους επόμενους μήνες στο Αυτοδιαχειριζόμενο Κυλικείο Νομικής (στο εξής AKN) έγινε το

έλα να δεις από εκδηλώσεις λόγου, προβολές ταινιών, κουρδισμένα και ξεκούρδιστα όργανα, συζητήσεις, πηγαδάκια που έγιναν εγχειρήματα που δεν το βάζει ο νους του ανθρώπου, σχέσεις που φτάνουν μέχρι τον θάνατο κι άλλα ευλόγως εννοούμενα, τουλάχιστον όταν μιλάμε για σπουδαία συλλογικά εγχειρήματα: από Δημοσθένη Παπαμάρκο και Βασίλη Αλεξάκη μέχρι κωλόφρικα goa trance και «μολοτοφάρε μπατσάρε» συντρόφων αυτόνομων από τη Μπολόνια κι από εκδηλώσεις κριτικής νομικής σκέψης και πολιτικής φιλοσοφίας μέχρι σάλτα από φράχτες και τοίχους με το φθινοπωρινό αθηναϊκό σούρουπο. Το 'χω σκεφτεί αρκετά, τόσο στη βράση της στιγμής όσο και νηφάλια, κι έχω καταλήξει πως το AKN είναι ό,τι σπουδαιότερο συνέβη στο ελληνικό πανεπιστήμιο τα τελευταία δέκα χρόνια, σίγουρα δηλαδή από το 2010 και μετά που μπορώ να έχω καλή εποπτεία της ιστορίας. Προσοχή όμως! Όταν μιλάω για ό,τι σπουδαιότερο, επ' ουδενί δεν το περιορίζω στο σημαντικό αλλά κρίσιμα ασφυκτικό πλαίσιο του ανταγωνιστικού κινήματος, της αριστεράς και της αναρχίας, των κινημάτων με την ευρεία έννοια. Όχι• με πάσα σοβαρότητα θεωρώ το AKN ό,τι σπουδαιότερο έχει συμβεί στο ελληνικό πανεπιστήμιο εν γένει κατά την αναφερόμενη χρονική περίοδο.

Προφανώς και το φως που είδαμε και μπήκαμε, γρήγορα έχασε την αθώα του λάμψη και μας γέμισε προβλήματα. Δημοσιεύματα της *Καθημερινής* που περιέγραφαν με βεβαιότητα το πώς και πού κρύβουμε βαρύ οπλισμό για τις κρύες νύχτες του χειμώνα, ηθικός πανικός ενορχηστρωμένος από το εν τη γενέσει του ακραίο κέντρο της Σχολής, ο καουμπόης Κοσμήτορας με το πουράκι και τα θυροκολλημένα φιρμάνια του, ο Κλαύδιος Πρύτανης με τα ναι μεν αλλά που δεν μπορούσες να εμπιστευτείς, οι νουθεσίες όλο νόημα από διοικητικούς «που θέλανε το καλό μας» να προσέχουμε με τη ναρκωπιάτσα της Μασσαλίας, η ανιαρή κι ατελέσφορη λαθροσυμμετοχή του αριστεριστικού αστερισμού. Προβλήματα, δεν λέω. Αλλά, με τα δεδομένα του μαγικού έτους 2012, προβλήματα που πηδούσες πάνω απ' το εμπόδιο που σχημάτιζαν μ' ένα δυνατό άλμα – δεν χρειαζόταν δα και παγκόσμιο ρεκόρ.

Τότε πρωθυπουργός ήταν ο Βρούτος, σήμερα ο γιος του Καίσαρα. Και μπορεί να τους συνέχει μια προνομιακή σχέση με την ευταξία, όπως κάθε φορά αυτή μεταφράζεται από τους παροικούντες την εξουσία δημοσιολόγους, –ως δόγμα μηδενικής ανοχής, θεωρία του σπασμένου παράθυρου, καταστολή των δυναμικών μειοψηφιών κτλ.–, ωστόσο μεταξύ των δύο μπλε μαρέν περιόδων οφείλουμε να διακρίνουμε και διαφορές. Ο Σαμαράς εκλέγεται λίγους μήνες μετά τη –συγχρόνως συναρπαστική και τρομακτική– νύχτα εξέγερσης της 12ης Φεβρουαρίου 2012 και πορεύεται κατά τους πρώτους μήνες της διακυβέρνησής του εν μέσω οξυμμένου κοινωνικού ανταγωνισμού – που όπως γνωρίζουμε σήμερα έμελλε σταδιακά να αμβλυνθεί. Η φυσική βία που ασκεί το καθεστώς σκάει πάνω στα σώματα των διαδηλωτών, των καταλήψεων, των μεταναστών όπως η μπάλα σε γυμνό χέρι τερματοφύλακα μετά από σουτ καραβολίδα• σαρώνει και επιβάλλεται χωρίς πολλά-πολλά, αλλά πάντως δεν κατορθώνει –για λόγους που δεν μπορούν να αναλυθούν στο παρόν σημείωμα– να προχωρήσει τα απαιτούμενα βήματα μπροστά και να μετασχηματίσει αποφασιστικά τον δημόσιο χώρο, να τον φορτίσει με νέες σημασίες και αξίες• αν όχι τα πάντα, σίγουρα αρκετά μοιάζουν ακόμη τότε να είναι ακόμα στο τραπέζι – εξού και ΑΚΝ. Ο Μητσοτάκης διαδέχεται την τραγική τετραετία του ΣΥΡΙΖΑ, έχοντας τη –σχετική– νομιμοποίηση, τη βούληση και τα μπράτσα για να υλοποιήσει ένα σχέδιο που δεν πρέπει να αναλυθεί τόσο ως σχέδιο καταστολής, αλλά περισσότερο ως μια δύναμη κανονικοποίησης, τακτοποίησης, υλικού και ιδεολογικού συμμαζέματος των «χρόνιων παθογενειών της ελληνικής κοινωνίας»• ψηφιακή γραφειοκρατία κατά τα δυτικά πρότυπα, επιτελικό κράτος που θυμίζει διακυβέρνηση επιχείρησης, περιφρόνηση για τις λαϊκές τάξεις αλλά και για τη λαϊκότητα εν γένει, αποκατάσταση της «νομιμότητας» στους χώρους όπου η εξουσία δυσκολευόταν να βρει έρεισμα ως μοναδική αυθεντία – ας μη λησμονούμε πως ο εκσυγχρονιστικός κύκλος είχε χρόνια ανοιχτός στην Ελλάδα, ενώ από την περίοδο των Μνημονίων κι ύστερα ταϊστήκαμε τεχνοκρατία, ειδικούς και οικονομισμό με την κουτάλα.

Η ασταμάτητη νομοθετική μηχανή της κυβέρνησης, που βλέπει

λοκντάουν και της τρέχουν τα σάλια, ήταν δεδομένο πως δεν θα άφηνε εκτός ατζέντας τα πανεπιστήμια – άλλωστε, τα περισσότερα απ' όσα υλοποιούνται σήμερα, έχουν εξαγγελθεί προγραμματικά ή έχουν έστω σπιναριστεί επικοινωνιακά και δοκιμάσει τις αντοχές τους στην κοινή γνώμη. Δεν αναμέναμε βεβαίως καμία ύφεση του νομοθετικού έργου, μολονότι δεν θα κουραστούμε να επαναλαμβάνουμε πως σε καιρούς αναστολής των δικαιωμάτων συνάθροισης και περιστολής της πολιτικής διαμαρτυρίας θα πρέπει να αναστέλλεται και η νομοθέτηση που δεν αφορά τη διαχείριση της πανδημίας και τον στενό πυρήνα λειτουργίας του κράτους. Επομένως πανεπιστημιακή αστυνομία, επαναφορά του ορίου φοίτησης και της βάσης εισαγωγής, πειθαρχικό δίκαιο και μια συνολική κατεύθυνση καταρράκωσης των δημοσίων πανεπιστημίων• εντελώς δικαιολογημένα μας σηκώνεται η τρίχα μπροστά στην ταυτόχρονη ικανοποίηση και των φιλελεύθερων και των σκληρών δεξιών φαντασιώσεων αλλά και μπροστά στην εικόνα της μόνιμης παρουσίας ένστολων στα πανεπιστήμια. Προτού πάντως υποκύψουμε στο καθησυχαστικό νανούρισμα του αντιδεξιού αντικατασταλισμού και πιάσουμε από την άσφαλο το πεταμένο γάντι, ας σκεφτούμε ξανά και ξανά τι σημαίνει και τι θα σημάνει η ίδρυση του νέου αστυνομικού σώματος και πώς συνεπάγεται μια κανονικότητα αλλαγή παραδείγματος• η θέα του γκλομπ μόνο κακά μαντάτα προμηνύει, αλλά εδώ έχουμε και κάτι βαθύτερο κατά τα κοινώς λεγόμενα. Αυτό που αναδιαμορφώνεται βίαια με την πανεπιστημιακή αστυνομία, αλλά και με τις ρυθμίσεις εντατικοποίησης των σπουδών, είναι το υπόστρωμα πάνω στο οποίο εγχειρήματα όπως το AKN ήταν νοητά και δυνατά. Το πανεπιστήμιο ως ένας θεσμικός χώρος όπου συμβίωναν, αρμονικά ή όχι και τόσο αρμονικά, το ρητό της κρατικής εκπαίδευσης και το άρρητο μιας μυριάδας χώρων, σχέσεων, κινήσεων και γεγονότων μάς αποχαιρετά, για να παραχωρήσει εκόν-άκον τη θέση του σ' ένα πανεπιστήμιο που θα κάνει πράξη την αντιστροφή του γνωστού συνθήματος: «το πανεπιστήμιο είναι τα ντουβάρια του και όχι οι σχέσεις του». Δεν πρόκειται ούτε περί μιας πρόσκαιρης, κρουστικής επίθεσης στο «φοιτητικό κίνημα» ή στους ριζοσπαστικούς χώρους που ενδημούν εντός πανεπιστημίου ούτε περί ξερού ρεβανσισμού μετά το ντροπιαστικό ντου στον Πρύτανη,

και δεν πρέπει να ιδωθεί έτσι. Η κυβέρνηση αποσκοπεί σε μια αλλαγή μακροχρόνια και οριστική, στην εκ νέου παραγωγή του χώρου του πανεπιστημίου και των υποκειμένων που αυτό δεξιώνεται ως κάτι το ριζικά νέο. Από την άλλη, δεν πρέπει να περνάει απαρατήρητη η τάση εξάπλωσης του κρατικού ελέγχου σε τόπους όπου παραδοσιακά ζοριζόταν να επιβληθεί και, μάλιστα, όχι μόνο διά της νομοθετικής οδού αλλά και διά της αστυνομικής. Νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις και παράλληλη ίδρυση ειδικού αστυνομικού σώματος, νομοσχέδιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση και πανεπιστημιακή αστυνομία, οσονούπω και νέο σώμα προστατών για τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς.

Εάν η κατάργηση του ασύλου το καλοκαίρι του 2019 πέρασε, ως επί το πλείστον, χωρίς μάχη και πολλές-πολλές συζητήσεις, από μια κυβέρνηση που μόλις είχε επικυρώσει εκλογικά μια ευρεία νομιμοποίηση, σήμερα φαίνεται πως είμαστε μπροστά σε μια σχετική αναμπουμπούλα. Και μπορεί να γνωρίζουμε πως στην αναμπουμπούλα κυρίως είναι ο λύκος που χαίρεται, εντούτοις κάπως μας αρέσει κι εμάς ως μια ευκαιρία για κατεπείγουσες πολιτικές ζυμώσεις κι ως ένα σημείο απ' όπου μπορούν να ξεπηδήσουν διάφορες γραμμές σκέψης, νέες συνθέσεις και κινήσεις με ακαθόριστες –ακόμη– τροχιές. Ήδη ενάντια στο ανατριχιαστικό νομοσχέδιο έχει ξεσηκωθεί διαδικτυακή θύελλα, ενώ δεν λείπουν και οι πρώτες κινητοποιήσεις στις μεγάλες πόλεις (συγκεντρώσεις και πορείες σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα, από κοινού συνέλευση φοιτητών, διοικητικών και κάποιων διδασκόντων στην Πολυτεχνειούπολη). Όπως αντιλαμβάνεται κανείς, υπάρχουν λογίων λογίων τρόποι να σταθεί κανείς απέναντι στον πιο μαλάκα πρωθυπουργό της Ευρώπης και τα σατανικά σχέδια της κυβέρνησής του για τα πανεπιστήμια. Οι πρυτάνεις και τα συμβούλιά τους δίνουν τη μάχη του αυτοδιοίκητου, οι νομομαθείς αυτή της συνταγματικότητας, ενώ ο Τσίπρας πασχίζει άκεφος να μας πείσει να τον ψηφίσουμε για να αλλάξει ξανά τα πάντα προς το καλύτερο – πρόκειται περί υπαρκτού και σοβαρού κινδύνου, αν θέλετε την άποψή μου. Σε διαφορετικό μήκος κύματος, που κάποτε συντονίζεται και κάποτε αποσυντονίζεται από τις παραπάνω θεσμικές μορφές αντίδρασης,

κινούνται οι φίλες και οι φίλοι μας εξ αριστερών και ακροαριστερών. Αναμφίβολα παρατάσσουν τις γραμμές τους σε θέση επίθεσης και, ελλείψει ενός αυτόνομου πόλου εντός και πέριξ των σχολών, μοιραία αλλά δίκαια ηγεμονεύουν πλήρως, με ευθεία συνέπεια να μας καταλαμβάνει απελπισία και μόνο στη σκέψη πως από την ισόποσα δυναμική και πληκτική πολιτική τους δράση εξαρτάται η αναδιάταξη των όρων ύπαρξης του πανεπιστημιακού δημοσίου –και πολιτικού– χώρου• ας προσέχαμε. Μολονότι η κυβέρνηση φρόντισε να επιβεβαιώσει τον ακόρεστο, οικονομίστικο λαϊκισμό τους («δώστε λεφτά για το ΕΣΥ κι όχι για μπάτσους και Rafale») αγγίζοντας παρθένες κορυφές χυδαιότητας και φθηνίας με την πρόθεση μεταβίβασης πόρων από την έρευνα στη χρηματοδότηση του νέου αστυνομικού σώματος, εντούτοις το ζήτημα επιμένει να μην είναι ένα ζήτημα χρημάτων και μόνο. Όπως και δεν είναι ένα ζήτημα που μπορεί να αγγίξει τις καρδιές των (νεότερων) ανθρώπων με επίκληση στις πληττόμενες ακαδημαϊκές ελευθερίες και στην απειλούμενη ελευθερία της γνώμης. Για να μην παρεξηγηθούμε, αυτές όντως θα δεχτούν αποφασιστικό χτύπημα• παρά ταύτα, στην υπερδικτυωμένη πραγματικότητα του «πες μας τι σκέφτεσαι» (και ξανά, και ξανά, και ξανά) αφενός η σημασία τους έχει παραλλαχθεί και σχετικοποιηθεί καθοριστικά κι αφετέρου επιβιώνουν εν πολλοίς ως αρμοί ενός κόσμου που δεν είναι ο κόσμος της δικής μας γενιάς. Τέλος, είμαστε βέβαιοι πως, τη δεδομένη στιγμή, η νέτη-σκέτη αντιδεξιά και αντικατασταλτική πλειοδοσία καταλήγει να προσκρούει σε αδιαπέραστα κοινωνικά τείχη αλλά και να μας γλυκοκοιμίζει, στρέφοντάς μας προς λύσεις ενσωμάτωσης, που ως είθισται ενσαρκώνονται σε κάποιο από τα μικρά ή μεγάλα αρκτικόλεξα της αριστεράς.

Αυτό που μας χρειάζεται σήμερα –κι άρα αυτό που χρειάζεται να φτιάξουμε ιδίαις χερσίν– είναι ένας τόπος, ένα κίνημα, ένας λόγος επίρρωσης εκείνων ακριβώς των στοιχείων που κάνουν την αστυνομία να φαίνεται παντελώς παράταιρη εντός του πανεπιστημίου. Να δημιουργήσουμε και να υπερασπιστούμε σχέσεις• να είμαστε ανοιχτοί και με αναφορά στον ωκεανό της κοινωνίας• να φερθούμε έξυπνα και να έχουμε την απαιτούμενη

πονηριά και φαντασία, για να αποδειχθούμε ικανοί και ανθεκτικοί παρ' όλες τις τακτικές παγίδες της κυριαρχίας• να αποφύγουμε τον μηδενισμό αλλά και να μην συνδιαλλαγούμε με τις απανταχού λέρες• να μάθουμε εκ νέου να επιθυμούμε το μη κανονικοποιημένο, το μη αναγώγιμο στους όρους της αποτελεσματικότητας και της αποδοτικότητας, το άρρητο, το μπάχαλο. Μπάχαλο δεν σημαίνει ούτε μόνο, ούτε κυρίως, μπάχαλα• σημαίνει κι έναν πολιτισμό που φτιάχνουμε από κοινού, μια ατμόσφαιρα που δεν χωράει Πατεράδες, ένα υπέδαφος το οποίο μας νοιάζει όντως και μεριμνούμε γι' αυτό – γιατί όχι και για την ασφάλειά του, η οποία πράγματι δεν βρίσκεται και στην καλύτερη φόρμα, δίνοντας πάτημα στους αντιπάλους μας και δημιουργώντας συχνά πυκνά μεγάλα προβλήματα στον απλό κόσμο του πανεπιστημίου, τον κόσμο που μας αφορά. Να είμαστε τολμηροί, επιθετικοί και να ξυπνάμε νωρίς το πρωί• ένα πρωί πριν από δέκα χρόνια καταφέραμε και ξυπνήσαμε νωρίς-νωρίς και φέραμε τα πάνω κάτω στην κεντρική πολιτική σκηνή, στην ορατότητα του μεταναστευτικού υποκειμένου στη χώρα, στο πώς αντιλαμβανόμαστε το πανεπιστήμιο και πώς μπορούμε να αγαπήσουμε και τις σχέσεις και τα ντουβάρια του.

Οι διανοητικές ρίζες της Κατασκοπευτικής Τεχνολογίας

του Geoff Shullenberger

μετάφραση: Μιχάλης Κούλουθρος, Στέφανος Μπατσής

Η σύμβαση-φάντασμα μεταξύ του ελληνικού δημοσίου και της

αμφιλεγόμενης εταιρείας τεχνολογίας Palantir είναι η είδηση της εβδομάδας. Η Palantir, ένας τεχνολογικός κολοσσός με κύρια πελατεία το στρατιωτικό σύμπλεγμα και τις υπηρεσίες πληροφοριών των μεγάλων δυτικών κρατών, έχει τεθεί πολλάκις στο μικροσκόπιο ακτιβιστών, ερευνητών και στοχαστών για τον σκιώδη -αλλά κεντρικό- της ρόλο στη στερέωση αυτού που σχηματικά ονομάστηκε “κατασκοπευτικός καπιταλισμός”. Για την ιστορική της διαδρομή, τις διασυνδέσεις και τις επιχειρηματικές τις επιλογές, τους κινδύνους που θέτει για τους δημοκρατικούς θεσμούς όπως τους γνωρίζουμε, και πλέον για τη διείσδυσή της στην Ελλάδα, έχουν γραφτεί πολλά και αξιόλογα. Εμείς επιλέγουμε να στρέψουμε τη ματιά κάπου αλλού. Μεταφράζουμε ένα ιδιαίτερος ερεθιστικό κείμενο για το διανοητικό υπόβαθρο των συνιδρυτών της Palantir, Alex Karp και Peter Thiel. Το κείμενο, με τα δυνατά και τ’ αδύνατά του σημεία, κατορθώνει αφενός να φωτίσει -έστω ημιτελώς- το πώς συγκροτείται το σκεπτικό και η κουλτούρα πίσω από την Palantir κι αφετέρου να μας θυμίσει πως ο εχθρός δεν είναι μόνο ωμή κυριαρχία, ετερονομία και χρήματα. Όλα αυτά είναι κομμάτια του μίγματος, αλλά πάντοτε υπάρχει και κάτι παραπάνω που μένει να ερευνηθεί και να αναδειχθεί ώστε η εξουσία να γίνει κατανοητή στην πραγματική της διάσταση.

Το φιλοσοφικό υπόβαθρο του Διευθύνοντος Συμβούλου Τεχνολογίας της Palantir, Alex Karp, και του συνιδρυτή της Peter Thiel, προσφέρει μια αναπάντεχη εικόνα της νοοτροπίας που καθοδηγεί την εταιρεία.

Πριν από λίγο καιρό, απάντησα σ’ ένα tweet που κυκλοφορούσε ευρέως:

Peter Thiel was inspired to create Palantir in part by studying with René Girard, and reading Carl Schmitt and Leo Strauss. <https://t.co/1kd8qxGF2K>

– Geoff Shullenberger (@daily_barbarian) May 12, 2020

Η απάντησή μου ήταν πολύ λιγότερο δημοφιλής (374 likes) από το αρχικό tweet (6.5 χιλιάδες likes), παρ' όλο που ήταν προφανώς πιο σωστή. Ξεκάθαρα, οι άνθρωποι του twitter προτιμούν πιο ανακουφιστικές αφηγήσεις σχετικά με τις ανθρωπιστικές επιστήμες. Μολαταύτα, η εξερεύνηση της συνεισφοράς τους στη δημιουργία του γιγαντιαίου μηχανισμού επιτήρησης, μέσα στον οποίο υπάρχουμε, οφείλει να συνεχιστεί.

Η εταιρεία Palantir Technologies, λιγότερο διάσημη από την Paypal, το Facebook ή άλλες εταιρείες σχετιζόμενες με τον Thiel, μα εξίσου αξιοσημείωτη με αυτές, έχει πάρει το όνομά της από τις «πέτρες που βλέπουν» στον *Άρχοντα των Δαχτυλιδιών* του Τόλκιν. Ειδικεύεται στην ανάλυση μεγαδεδομένων (big data) και συμβάλλεται με υπηρεσίες άμυνας και μυστικών πληροφοριών σε εγχειρήματα ψηφιακής επιτήρησης. Παρατίθεται συχνά ως η πηγή της πληροφορίας που επέτρεψε στις Ηνωμένες Πολιτείες να βρουν τον Οσάμα Μπιν Λάντεν.

Ένα ισχυρό αποδεικτικό στοιχείο για τον ισχυρισμό μου, ότι το υπόβαθρο του Thiel στις ανθρωπιστικές σπουδές συνέβαλε στη δημιουργία της Palantir, αποτελεί το δοκίμιό του «Η Στραουσιανή Στιγμή», που πρωτοπαρουσιάστηκε ως συμβολή σε συνέδριο το 2004 κι έπειτα δημοσιεύθηκε το 2007 στον τόμο *Πολιτική και Αποκάλυψη*. Ο Thiel ίδρυσε την Palantir το 2003-4, επομένως το δοκίμιο γράφτηκε ακριβώς σ' εκείνη την περίοδο της καριέρας του, όπου έστηνε την εταιρεία.

Ο τίτλος του δοκιμίου μας λέει απερίφραστα πώς αντιλαμβανόταν την ιστορική στιγμή των αρχών του 2000• σαν «τη Στραουσιανή στιγμή», δηλαδή μια στιγμή που μπορεί να προσεγγιστεί καλύτερα μέσω των ιδεών του Λίο Στράους. Αυτή ήταν φυσικά η στιγμή μετά την 11^η Σεπτεμβρίου και, σύμφωνα με τον Thiel, το γεγονός αυτό είχε «θέσει υπό αμφισβήτηση [...] ολόκληρο το πολιτικό και στρατιωτικό πλαίσιο του 19ου και του 20ού αιώνα και, στην πραγματικότητα, της νεωτερικής εποχής». Το δοκίμιο προσφέρει μια εμβριθή κριτική του προοδευτικού διεθνισμού ως ενός αφελούς και παρωχημένου πλαισίου ασφαλείας. Για τον Thiel, η

11^η Σεπτεμβρίου έκανε κομμάτια τη μακροχρόνια υπόθεση πως η ενσωμάτωση εντός της παγκόσμιας αγοράς θα έφερνε την ειρήνη και τη συνεργασία ανάμεσα στα έθνη. Η τελευταία αυτή πεποίθηση ήταν βασισμένη σ' ένα απλοϊκό μοντέλο του homo economicus, το οποίο με τεχνητό τρόπο έβαζε σε παρένθεση τα βίαια πάθη και τις φανατικές δεσμεύσεις, που κινητοποιούν στην πραγματικότητα την ανθρώπινη συμπεριφορά. Σύμφωνα με τον Thiel, η 11η Σεπτεμβρίου ήταν μια φιλοσοφική πρόκληση, ώστε να αναλογιστούμε εκ νέου εικασίες σχετικά με τη ανθρώπινη φύση.

Από τον Στράους, ο Thiel παίρνει την ιδέα πως «ακόμη και στα πιο φιλελεύθερα και ανοιχτόμυαλα καθεστώτα υπάρχουν ορισμένες βαθιά προβληματικές αλήθειες». Μεταξύ αυτών είναι οι σκοτεινές αλήθειες σχετικά με τη βία και το κράτος. Ο Thiel παραθέτει τον ισχυρισμό του Στράους ότι «δεν μπορεί να υπάρξει μια σπουδαία κι ένδοξη κοινωνία χωρίς το ανάλογο της δολοφονίας του Ρέμου από τον αδερφό του Ρωμόλο». Συνάγει από τον Στράους πως ο φιλελεύθερος μύθος του διαφωτισμένου ατομικού συμφέροντος του homo economicus ως βάση της παγκόσμιας αρμονίας ήταν πάντοτε μόνο αυτό: ένας μύθος. Υπήρχε πάντα μια σκοτεινή, βίαιη πλευρά στο αμερικανικό και παγκόσμιο φιλελεύθερο σχέδιο, την οποία οι σοφότεροι παρατηρητές (του Στράους συμπεριλαμβανομένου) αντιλήφθηκαν, αλλά απέφυγαν να συζητήσουν πολύ ανοιχτά.

Ένα από τα πιο αποκαλυπτικά αποσπάσματα του δοκιμίου αφορά ακριβώς το είδος της επιχειρηματικότητας, στην οποία εισερχόταν ο Thiel την εποχή που το έγραφε. Στην πραγμάτευσή του της απωθημένης, σκοτεινότερης πλευράς του αμερικανικού φιλελεύθερου κράτους, παραθέτει τον ισχυρισμό του Στράους σύμφωνα με τον οποίο «και η πιο δίκαιη κοινωνία δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς τις υπηρεσίες πληροφοριών και την κατασκοπία». Ο Thiel συνάγει από τη δήλωση του Στράους πως «αντί των Ηνωμένων Εθνών, που είναι γεμάτα με ατέρμονες και ατελέσφορες κοινοβουλευτικές αντιπαραθέσεις [...] θα έπρεπε να σκεφτόμαστε το Έσελον, τη μυστική συνεργασία των υπηρεσιών πληροφοριών του πλανήτη, ως το αποφασιστικό μονοπάτι προς μια πραγματικά

παγκόσμια *pan Americana*».

Επομένως, η Palantir θα μπορούσε να γίνει κατανοητή, βάσει αυτής της ενότητας του δοκιμίου του Thiel, ως εφαρμοσμένος Στραουσιανισμός: μια επιχείρηση που αναγνωρίζει τα βαθιά, επικίνδυνα υπόγεια ρεύματα της ανθρώπινης βίας και τιθασεύει τους σωρούς των δεδομένων που παράγονται στο διαδίκτυο, για να τα επιτηρήσει και να τα ελέγξει.

Ο δεύτερος άνθρωπος-κλειδί της Palantir είναι ο Alex Karp. Όπως και ο Thiel, ο Karp δεν προέρχεται από ένα πρωταρχικά τεχνολογικό υπόβαθρο: και οι δύο έχουν πτυχία νομικής κι ο Karp προχώρησε περισσότερο από τον Thiel στις ανθρωπιστικές του σπουδές, αποκτώντας διδακτορικό δίπλωμα στην κοινωνική θεωρία από το Πανεπιστήμιο Γκαίτε της Φρανκφούρτης. Αποτελεί διαδεδομένο ισχυρισμό πως επιβλέπων στο διδακτορικό του υπήρξε ο διάσημος στοχαστής Γιούργκεν Χάμπερμας, αλλά μια γρήγορη ματιά στη διατριβή του (η οποία είναι διαθέσιμη διαδικτυακά) αποκαλύπτει πως αυτό δεν ισχύει. Η δουλειά του Karp πράγματι συνδέεται με τη σχολή κριτικής θεωρίας της Φρανκφούρτης, με την οποία έχει ταυτιστεί το έργο του Χάμπερμας, υπό τη μορφή, όμως, του δασκάλου του τελευταίου, του Τέοντορ Αντόρνο.

Το πρόσφατο άρθρο της Moira Weigel «Η Palantir πηγαίνει στη σχολή της Φρανκφούρτης» προσφέρει μια λεπτομερή ανάγνωση της διατριβής του Karp, *Επιθετικότητα στον Βιο-Κόσμο*. Αποτελεί μια σύνθετη και τεχνική περιγραφή αυτού που προφανώς είναι ένα πυκνό από θεωρητική άποψη κείμενο, αλλά η Weigel προσφέρει μια χρήσιμη εικόνα για το πώς οι φιλοσοφικές απόψεις του Karp συγκλίνουν με αυτό που περιγράφω ως «Στραουσιανή» ατζέντα του Thiel για την Palantir. Όπως κι ο Thiel, ο Karp στρέφει κυρίως το ενδιαφέρον του στην καταπιεσμένη βία που απειλεί την ανθρώπινη κοινωνική ζωή, αν και η θεωρητική του συνεισφορά γύρω από αυτή τη θεματική είναι διακριτή.

Η διατριβή του Karp, όπως τη συγκεφαλαιώνει η Weigel, δανείζεται κι αναπτύσσει την κριτική του Αντόρνο απέναντι σε αυτό που αποκαλεί «ιδιόλεκτο» (*jargon*). Στο στόχαστρο του

Αντόρνο είναι η γλώσσα της υπαρξιστικής φιλοσοφίας, ειδικά αυτή του Μάρτιν Χάιντεγκερ. Για τον Αντόρνο, ο Χάιντεγκερ χρησιμοποιεί τη δυσνόητη ορολογία, για την οποία είναι διάσημος -λέξεις όπως το «Dasein»- για να μυστικοποιήσει ιστορικά και πολιτικά αδιέξοδα ως καθολικές καταστάσεις. Όπως επεξηγεί η Weigel την κριτική του Αντόρνο, «ο Χάιντεγκερ μετατρέπει την πραγματική επισφάλεια ανθρώπων που μπορεί να χάσουν ανά πάσα στιγμή τις δουλειές και τα σπίτια τους σε μια καθοριστική συνθήκη του Dasein [...] Σ' αυτό τον βαθμό, το ιδιόλεκτο έχει έναν α-πολιτικό ή ακόμα και αντι-πολιτικό χαρακτήρα: μεταμφιέζει τρέχουσες κι ενδεχόμενες επιπτώσεις της κοινωνικής κυριαρχίας σε αέναα κι αμετάβλητα χαρακτηριστικά της ανθρώπινης ύπαρξης».

Σύμφωνα με τη Weigel, το ενδιαφέρον του Karp (σε αντίθεση με τον Αντόρνο) επικεντρώνεται στη «διερώτηση γύρω από τις ψυχολογικές ανάγκες που εκπληρώνει αυτό το ιδιόλεκτο». Η απάντησή του σε αυτό το ερώτημα βασίζεται σε μια φροϋδική υπόθεση, στην πρωτοκαθεδρία της επιθετικότητας ως εκδήλωσης της ενόρμησης του θανάτου. Ένα βασικό πρόβλημα της κοινωνικής ύπαρξης, από αυτή τη σκοπιά, είναι η ανάγκη ρύθμισης ή/και μετουσίωσης τέτοιων αντικοινωνικών παρορμήσεων προς όφελος της κοινωνικής σταθερότητας. «Ιδιόλεκτα», όπως αυτό στο οποίο ασκεί κριτική ο Αντόρνο, λειτουργούν, σύμφωνα με την επιχειρηματολογία του Karp, ως τρόπος να «εισάγουμε την επιθετικότητα στην κοινωνική ζωή και να της αποδίδουμε κεντρικό ρόλο στην παγίωση μιας ταυτότητας». Η ιδέα φαίνεται να είναι πως το «ιδιόλεκτο», που αποκλείει εκείνους που δεν το κατανοούν ενώ συγκροτεί μια κοινότητα όσων το κατανοούν, επιτελεί μια εχθρότητα προς την υφιστάμενη κοινωνική τάξη, την ίδια στιγμή που συγκροτεί μια φαντασιακή κοινότητα εκείνων «που το μιλούν και το ακούν». Μ' αυτό τον τρόπο, «επιθυμίες, που αντιβαίνουν στις κοινωνικές νόρμες, εισέρχονται στον ιστό των κοινωνικών σχέσεων [...] με τέτοιον τρόπο, ώστε δεν χρειάζεται να κυρωθούν ή να τιμωρηθούν για την παραβίαση των κοινωνικών νορμών».

Υπάρχουν πολλά ακόμη να πει κανείς για την ανάλυση της διατριβής του Karp από τη Weigel, αλλά αυτή η σύντομη σύνοψη αρκεί ώστε να σκιαγραφηθούν ορισμένοι παραλληλισμοί με τη «Στραουσιανή Στιγμή». Ο Thiel, όπως κι ο Karp, ενδιαφέρεται για τις βίαιες, άλογες διαστάσεις της ανθρώπινης ζωής και την απειλή που θέτουν απέναντι στην κοινωνική τάξη. Για τον Thiel, οι επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου αποτελούν την παραδειγματική εικονογράφηση αυτού του κινδύνου, αλλά και την ιδεολογική αφέλεια της Δύσης απέναντί του. Από τον Στράους ο Thiel αντλεί τον ισχυρισμό πως αυτή η σκοτεινότερη διάσταση της κοινωνικής ύπαρξης πρέπει να αντιμετωπίζεται μ' έναν έμμεσο τρόπο, τόσο μέσω ενός φιλοσοφικού λόγου που θα την αναγνωρίζει περισσότερο με λεπτότητα παρά ανοιχτά και απερίφραστα, όσο και μέσω τρόπων της πολιτικής που λειτουργούν εν πολλοίς έξω από τη δημόσια σφαίρα, όπως η κατασκοπεία. Κι αυτό επειδή η ρητή αναγνώριση της βαθύτερης πραγματικότητας αυτής της βίας θα ενθάρρυνε τον κυνισμό και την απογοήτευση, πράγμα που θα κατέληγε στη φθορά αυτής ακριβώς της τάξης που πρέπει να διατηρηθεί. Ομοίως, το ενδιαφέρον του Karp για το «ιδιόλεκτο» εκκινεί από την ίδια μέριμνα για την απωθημένη αντίστροφη πλευρά της κοινωνικής τάξης και τους τρόπους με τους οποίους βίαιες παρορμήσεις, εχθρικές προς αυτήν, μπορούν να συγκρατηθούν ή να ενσωματωθούν μέσω της έμμεσης έκφρασης.

Σύμφωνα με τη Weigel, η αναστόχευση της αντορνικής θεώρησης της ιδιολέκτου, που επιχειρεί ο Karp, αντιπροσωπεύει ένα βήμα προς τα πίσω σε σχέση με το έργο του φιλοσόφου. Ενώ ο Αντόρνο «εντόπισε το ιδιόλεκτο σε συγκεκριμένες εμπειρίες της νεωτερικότητας», όπως γράφει η Weigel, ο Karp «το μετασχηματίζει σε μια έκφραση ενορμήσεων που, επειδή είναι άχρονες, είναι ακραιφνώς ψυχολογικές». Η Weigel διατείνεται πως η Palantir εκκινεί από τον ίδιο α-ιστορικό χώρο, μιας και «στην ανάλυση δεδομένων, ο ρόλος του αναλυτή δεν είναι να απομυστικοποιεί και να διαλύει την πραγματοποίηση. Αντιθέτως, ο ρόλος του είναι ακριβώς να παγιώνει την ταυτότητα μέσα από τα ψηφιακά της ίχνη και να επιχειρεί προβλέψεις επί τη βάση των αυτών ψηφιακών ιχνών». Όπως και το ιδιόλεκτο κατά τη θεώρηση

του Αντόρνο, η ανάλυση δεδομένων «προσφέρει ένα κάλυμμα για την κυριαρχία στον βαθμό που κάνει την ανθρώπινη κατάσταση -ή, προτιμότερα, τις ανθρώπινες καταστάσεις, όπως υπάρχουν τη στιγμή που μιλάμε- να φαίνονται αμετάβλητες». Υπό το πρίσμα της Weigel, η θεώρηση του Αντόρνο για το ιδιόλεκτο (και τα σχετικά μαρξιστικά και ιστορικιστικά αναλυτικά πλαίσια) προσφέρει μια μέθοδο κατανόησης των τρόπων, με τους οποίους «οι αλγόριθμοι παίρνουν τις ιστορίες της καταπίεσης, που είναι ενσωματωμένες στα δεδομένα εκπαίδευσης (training data)[1] και τις προβάλλουν στο μέλλον».

Στη «Στραουσιανή Στιγμή», ο Thiel προσφέρει ένα είδος προκαταβολικής απάντησης στην κριτική που ασκεί η Weigel στον Καρρ. Αντιλαμβάνεται ξεκάθαρα τη μαρξική υπόθεση, ότι η οικονομική αποστέρηση και κυριαρχία είναι οι πρωτογενείς κινητήριες δυνάμεις της πολιτικής σύγκρουσης ως την αριστερή εκδοχή του μύθου του homo economicus, τον οποίο η 11η Σεπτεμβρίου έκανε ερείπιο. Όπως γράφει: «το ιδιαίτερο παράδειγμα του μπιν Λάντεν και των ακολούθων του υποδεικνύει τον ανολοκλήρωτο χαρακτήρα της πολιτικής σκέψης, που βασίζεται στα οικονομικά κίνητρα και που έχει κυριαρχήσει στη νεωτερική Δύση [...] από τον Πλούτο των Εθνών στη δεξιά μέχρι Το Κεφάλαιο στην αριστερά».

Ως ενδεικτικό στοιχείο χρησιμοποιεί το βασικό γεγονός ότι οι πιο δραματικές επιθέσεις εναντίον της καπιταλιστικής Δύσης ενορχηστρώθηκαν από «Σαουδάραβες της ανώτερης μεσαίας τάξης, συχνά με πτυχία πανεπιστημίων και μεγάλες προσδοκίες», και με κίνητρο τη θρησκευτική ευλάβεια και όχι την οργή εναντίον της οικονομικής ανισότητας, από την οποία ο ηγέτης τους επωφελούνταν. Η Δύση πιάστηκε εξαπίνης, υποστηρίζει, επειδή υπέθεσε ότι η βία εναντίον της θα προερχόταν από τους οικονομικά στερημένους: «από τις φαβέλες του Ρίο ντε Τζανέιρο ή από τους λιμοκτονούντες χωρικούς της Μπουρκίνα Φάσο». Αυτός ο τρόπος ανάλυσης είχε αποτύχει να αναγνωρίσει τις πραγματικές πηγές της κοινωνικής αστάθειας. Μπορεί κανείς να φανταστεί λοιπόν ότι ο Thiel πρέπει να βρήκε μεγάλη αξία στην

εναλλακτική μέθοδο του Karp: να αναλύσει τη γλώσσα αναζητώντας ίχνη ασυνείδητης επιθετικότητας, προκειμένου (με τα λόγια του Weigel) «να αποκαλύψει λανθάνουσες κατά τ' άλλα ταυτότητες και συγγένειες – και τη ροπή προς τη βιαιοπραγία που υποβόσκει εντός τους».

Ο Thiel υπερασπίζεται τρόπους ανάλυσης, που δίνουν έμφαση όχι στις οικονομικές σχέσεις, αλλά στα βαθιά, συχνά καταστροφικά, ηθικά πάθη που, όπως υποστηρίζει, είναι τα πραγματικά κίνητρα των ανθρώπων. Ο Karp, όπως το θέτει η Weigel, με παρόμοιο τρόπο «θέτει την επιθετική βία ως την ουσία του κοινωνικού». Παρ' όλο που ο Karp αντλεί την οπτική του από τον Φρόιντ και άλλους νεωτερικούς στοχαστές, φαίνεται ως μια ακόμα παραλλαγή αυτού που ο Thiel αποκαλεί την «παλαιότερη δυτική παράδοση [...] που προσέφερε μία λιγότερο δογματικά οικονομική οπτική της ανθρώπινης φύσης». Μοιάζει λοιπόν παράξενο που το εξεζητημένο τεχνολογικό εγχείρημα της Palantir φαίνεται να προκύπτει άμεσα από μια απερίφραστη επιστροφή στα προ-Διαφωτιστικά υποδείγματα της ανθρώπινης φύσης.

[1] ΣτΜ: Δεδομένα εκπαίδευσης (training data) είναι όρος που χρησιμοποιείται στο πλαίσιο της Τεχνητής Νοημοσύνης και, πιο συγκεκριμένα, της Μηχανικής Μάθησης (Machine Learning). Οι αλγόριθμοι της Μηχανικής Μάθησης (MM) είναι προγραμματισμένοι να καταγράφουν ακολουθίες δεδομένων και να παρατηρούν τις αλληλουχίες τους, προκειμένου να μπορούν στο μέλλον να αναγνωρίζουν ανάλογες ακολουθίες και αλληλουχίες και να προβλέπουν την εξέλιξή τους, χρησιμοποιώντας μαθηματικά εργαλεία. Τα δεδομένα εκπαίδευσης (training data) είναι ένα σύνολο πρωταρχικών δεδομένων, στο οποίο εκτίθενται οι αλγόριθμοι, προκειμένου να διαμορφώσουν μια πρώτη «εργαλειοθήκη», την οποία αναπτύσσουν όλο και περισσότερο στη συνέχεια, ανάλογα με τον όγκο των δεδομένων και της περιπτώσιολογίας με την οποία έρχονται σε επαφή.